Projekt: Jak se dělá kniha

Stránky plné fantazie

žáci 8.A
ZŠ E. Beneše, Mírové náměstí 1466, 397 01 Písek
telefon školy: 382 734 611
e-mail: info@zsebenese.cz

červen 2009

Obsah:

Novotná: Co se mi včera zdálo
Bartošíková: Nevídaná cesta Nejmenšího skřítka
Vilímek: Konec elfů
Vacek: Láska od začátku až do konce
Formánková: O knihožroutovi
Hodinová: O dinosaurovi
Koluchová: Tajemná bytost
Forejt: Záhadná jeskyně
Koc: Den, který bych nechtěl prožít
Arnicanová: Bojová hra
Friedbergerová: Milé děti
Míka: Záhadný Tim
Titlbach: Hrdina planety Xanzi
Lindaurová: Útěk
Homola: Můj výlet do Chorvatska
Shanahan: Den, který bych nechtěl znovu prožít
Filipov: Cesta z hradu
Švec: Kamarádi
Slabá: Sladký svět
Lyga: člověk, kterého si vážím
Hlavsová: Kouzelná veverka
Nováková: Ferda pod postelí
Valach: Fantasy sny

Moudré slovo na úvod

Znáte tu dobu, kdy ve škole už jsou uzavřené známky .....a vy přesto musíte pravidelně trávit všechny hodiny na vyučování..... a ještě se snažit usilovně pracovat? Snad ano, a tak vám musí být jasné, že ani ty současné děti zrovna pracovním elánem v tomto čase neoplývají a snaží se vybruslit ze všeho, jak to jen jde. Jsou ale přece jen hodiny, kdy se nám vyučující snaží čas přijatelným způsobem zpříjemnit, a dokonce nás ještě i teď něco naučit.

V hodině literární výchovy jsme se učili „jak se dělá kniha". Pomocí krátkého filmu jsme se seznámili s prací jednoho nakladatelství. Mohli jsme sledovat, jak vzniká kniha opravdu od samého začátku – tedy od výběru rukopisu, zařazení do edičního plánu nakladatelství, práci ilustrátora, ale i nelehký úkol korektora, grafika apod. Rozhodli jsme se tedy, že i my si zkusíme takovou „knihu" napsat.

Vybrat vhodný námět nebylo zrovna jednoduché. Od návrhu napsání knihy pohádek, pověstí, ale i od tvorby poezie jsme upustili a rozhodli jsme se, že naše téma bude trochu širší, aby si mohl vybrat opravdu každý. Při volbě necháme vlastně každému volnou ruku, aby si mohl zvolit opravdu to, v čem je podle svého názoru nejlepší. Dohodli jsme se totiž, že svou práci do knihy vloží opravdu každý, bez ohledu na to, jakou známku z češtiny ve škole získá. Můžeme zde vidět tedy práce jak výborných slohařů – vítězů některých literárních soutěží, tak i těch, kteří zrovna žádné básnické či literární střevo opravdu nemají. Ale myslíme si, že to opravdu nevadí, protože každý se snažil ukázat opravdu to nejlepší, čeho je právě teď schopen. Je tedy jasno – téma máme, můžeme začít tvořit. Někteří napsali ukázek několik, aby mohl „dramaturg nakladatelství" vybrat to nejlepší, někteří s vypětím všech sil v uvedeném čase stvořili dílo jediné. Výběr byl hotov, mohli jsme se vrhnout na další fázi – rozvržení textu na jednotlivé stránky, vynechání vhodného místa na ilustrace, seřazení jednotlivých stránek za sebou, prostě – aby to pěkně vypadalo. A byla práce pro „grafika".

Někteří – je jasné, že ti, kteří s češtinou zápolí alespoň trošku slušně – se chopili pera a udělali korekturu. Snažili se odstranit co nejvíce chyb, poradit všude tam, kde bylo třeba. Pravidla a slovníky měly svůj den.....

Stránky jsou napsané, zbývá je vhodně ilustrovat, aby kniha byla i pro oko tím, co čtenáře potěší. Rozhodovali jsme, zda naši knihu svěříme jednomu, či dvěma ilustrátorům a ti tuto práci odvedou za nás, nebo zvolíme nějaký jiný postup? Zvítězil návrh, že každý si své dílko bude ilustrovat sám, i když to tak v nakladatelství asi tak často nebývá. Od záměru nebylo daleko k realizaci, a tak jsme se pustili do práce. Po nějakém čase ilustrace byly hotové. Nad některými z nich by jistě zaplesalo i srdce skutečného ilustrátora.

Zbývalo už jen jediné, vytvořit úvodní stránku, napsat úvod, sestavit obsah, „knihu" sešít a pak..... už jen obdivně pozorovat, jak se nám naše dílko podařilo.

V závěru musíme říct, že jsme se svou prací.... možná i trošku neskromně .... spokojeni a naše paní učitelka, která měla „jen" poradní hlas, byla s naším pokusem spokojena také a za naši snahu nás pochválila. A nás jistě ještě potěšilo i to, že ty dny čekání na vysvědčení jsme si trošku zkrátili a dozvěděli se zase něco nového.....

Při čtení přejeme příjemnou zábavu!

Žáci 7.A
nebo už můžeme napsat budoucí ***osmáci***

Co se mi včera zdálo

Text a ilustrace : Karolína Novotná

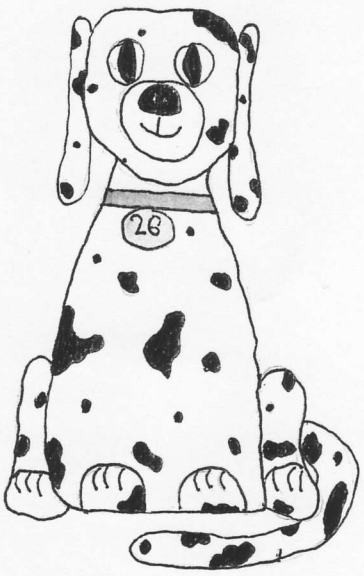

V noci ze soboty na neděli se mi zdál zvláštní sen, ale to už sny často bývají.

Šla jsem kolem obchodu se zvířaty. Ve výloze byla vystavena krásná štěňátka, ale nevím jaké rasy. A najednou jsem byla v tom Zverimexu s taťkou. Chtěla jsem jedno koupit, ale prodavačka nám nutila všech pět štěňat. Prý musí uzavřít obchod a ta zbylá by musela utratit. Tak nám jich bylo moc líto a odnesli jsme si je všechny domů. Já jsem z toho byla nadšená, ale naši moc ne. Slibovala jsem, že to určitě zvládnu a tak podobně.

A najednou jsem byla zase někde na procházce a štěňata mě někam zatáhla.

Bylo to zvláštní, omlácené a nasprejované zdi, v rozích plíseň. Měla jsem z toho místa krapet nahnáno. Ale nešlo mi obrátit se a jít ven. Nemohla jsem křičet, prostě nic. Psi mě táhli pořád dál. Vtom jsem stála v úzké místnosti bez štěňat. Nevím proč, ale šla jsem na druhý konec. Tam byl veliký klíč. Obrátila jsem se a šla zpátky. Když jsem byla asi tak v půlce, tak se přede mnou objevila moje kamarádka od babičky, kterou jsem už strašně dlouho neviděla. Chtěla jsem ji obejít, ale ona se mi ne a ne uhnout. Najednou mě začala bít. Mlátila mě hlava nehlava. Já jsem si to nenechala líbit a kopla jsem ji. Ona upadla a zmizela. A já šla dál. Zpomalila jsem.

A zase jsem stála u těch dveří, otočila jsem tím velkým klíčem. Když jsem odemkla, viděla jsem moje pejsky, ale byli tam také krokodýlové. Byli nebezpečně blízko. Chtěla jsem své drobečky zachránit, a tak jsem se za nimi rozběhla. Nohy byly šíleně těžké, nešly zvedat, jenom strašně pomalu. A já potřebovala běžet rychle, utéct těm krokodýlům a ještě zachránit svoje štěňátka. Chtělo se mi brečet, křičet, ale byla jsem jako němá, jenom nějaké skřeky jsem vydávala. Uff, ti velcí zelení tvorové tam byli jen namalovaní. Rychle jsem připnula psy na vodítka a šla hledat východ.

Najednou slyším melodii svého budíku „Honey honey" od ABBY. Už musím vstávat do školy.

No, dodnes nevím, jak to dopadlo, ale jsem ráda, že to byl jenom sen. Přece jenom mít pět štěňat.....

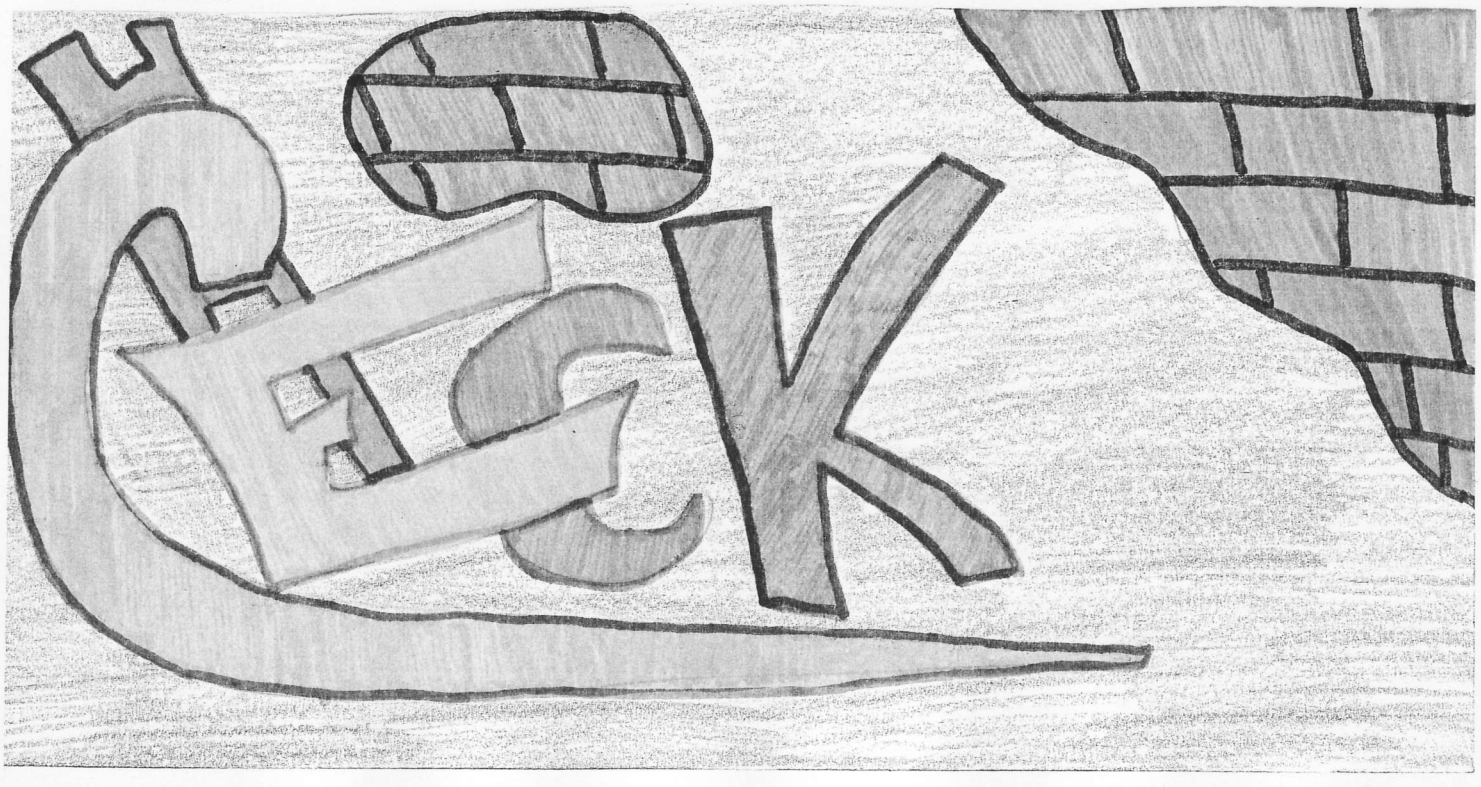

Nevídaná cesta Nejmenšího skřítka

text a ilustrace: Anežka Bartošíková

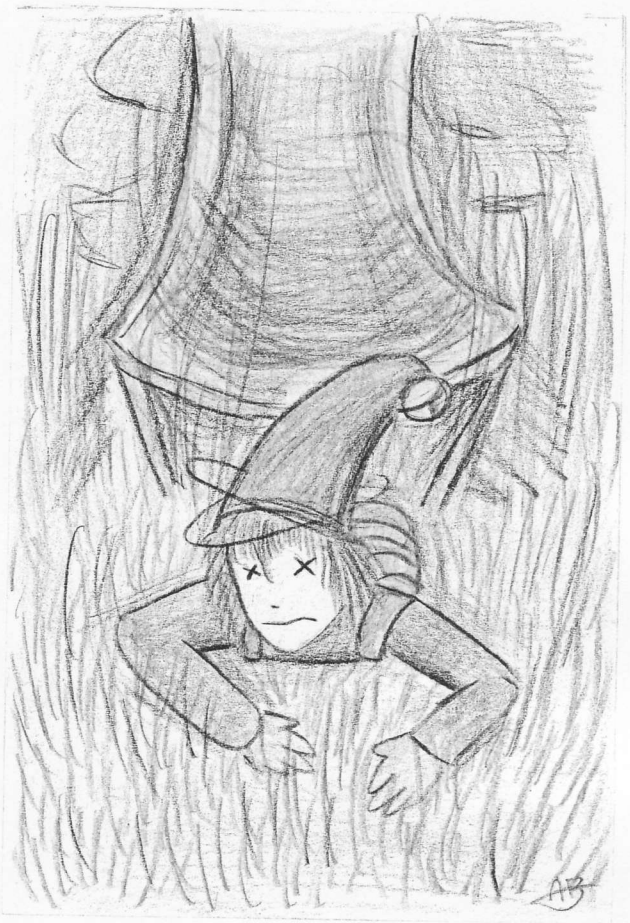

V malinkaté skřítčí zemi uprostřed hlubokého lesa, u haldy jehličí, u lesíka jemných stébel, nebezpečných pro skřítky neznámých oblastí - a hlavně u Velkého dutého stromu - se narodil skřítek. Ovšem nebyl to ledajaký skřítek, tenhle byl totiž nejmrňavější ze všech mrňavých skřítků. Hnedka všude prolezl, prozkoumnal, hnedka ho všechno zajímalo. Žil si poklidný skřítčí živůtek, když jednoho dne přišli....

Přišli a hned jich všude bylo plno. Ano, přišli obávaní, černí, všežraví červi a spásli, na co přišli. Jakmile to skřítci zjistili, začali jednat. Shromáždili se ve Velkém dutém stromě a rozhodli se opustit své domovy. Skřítci netušili, jak se postavit černým všežravým červům, proto raději šli daleko od nich.

Když byli všichni skřítci ve velké místnosti, opouštěli hromadně strom a následně zamořenou oblast. V případě ohrožení byl pro skřítky zřízený nouzový východ – UCHO. Každý skřítek se postavil do dlouhé řady, a když na něj přišla řada, skočil do UCHA a sjel bezpečně dolů po skluzavce, vytesané do kůry stromu. Jak se to tam všechno množilo, ošívalo a strkalo, stalo se, že Nejmenšího skřítka někdo strčil do vedlejšího tunelu – NOSU. Ten vedl strmě dolů, přímo na náměstíčko do nejzamořenější oblasti skřítčí zemičky. Nejmenší skřítek se zapotácel, neudržel rovnováhu a spadl přímo po hlavince do temnoty NOSU. Jel.... nejel, přímo letěl dolů hrozivou rychlostí. Světlo..... už se přibližoval k zemi. KŘACH.....

Nejmenší skřítek se probudil a strašlivě ho bolela hlava, na kterou spadl. Rozhlédl se, ale nikde nikdo, žádný skřítek. „Zapomněli mě tu....“ vzdychnul si skřítečeк a zadíval se před sebe směrem na Velký dutý strom. Byl úplně prožraný červama.....

„Fujjj.....!“ protáhl skřítek a zvedl se ze země. Na skřítčím náměstíčku byl relativně klid, když si odmyslíme poklidné chroupání listů, kůry a vlastně všeho poživatelného..... to chroupání, to prováděli červi. Nejmenší skřítek to sledoval se zvláštním neklidem. Vidět totiž, jak vám někdo žere domovinu, a to není nic příjemného. Jak se tak skřítek díval na klidně se pasoucí červy, začalo mu to v hlavince šrotovat. „Červi žerou naše rostliny.... tím pádem někdo musí žrát červy! No.... jasně.... ptáci!“

Po nejlepší skřítkově úvaze ale nastal problém.... „Hm, kde ale nějakého červožravého ptáka sehnat....“ Skřítek se rozhlédl kolem sebe. Kolem městečka byla spousta neprůhledných stébel, proto musel skřítek najít nějaké vysoké místo pro vyhlídku. Jediná možnost byla vylézt na prožraný Velký dutý strom.....

Nejmenší skřítek se proplétal mezi tlustými, leskými těly červů, kteří si ho téměř nevšímali. Jak tak skřítek postupoval čím dál výš, bylo dřevo stromu čím dám tím víc rozežranější a rozežranější Našlapovalo se čím dál hůř....

Když skřítek konečně vystoupal na nejvyšší místo stromu, naskytla se mu překrásná vyhlídka, dosud tuto výšku znal pouze z dutin stromu, toto zatím nikdy neviděl. Skřítek se zakoukal do dáli na velmi vysoký a vzrostlý strom. Ha, na jeho větvi posedával pták. A jaký pták..... pták kos .... červožravý pták. Skřítek se zaradoval, hned by se rozběhl za spasitelem, ale bylo to příliš daleko.... Moc velká dálka pro skřítky .... a ještě pro tak malého skřítka, ale náš hrdina byl odhodlaný svůj domov zachránit, a tak se vydal na cestu za záchranou.....

Vyrazil tak, jak byl, jediné, co před cestou udělal, bylo to, že si nakreslil na kousíček listu mapku trasy, kterou chtěl jít. Jak vypadá okolí trochu věděl od jednoho staříčkého skřítka, který po

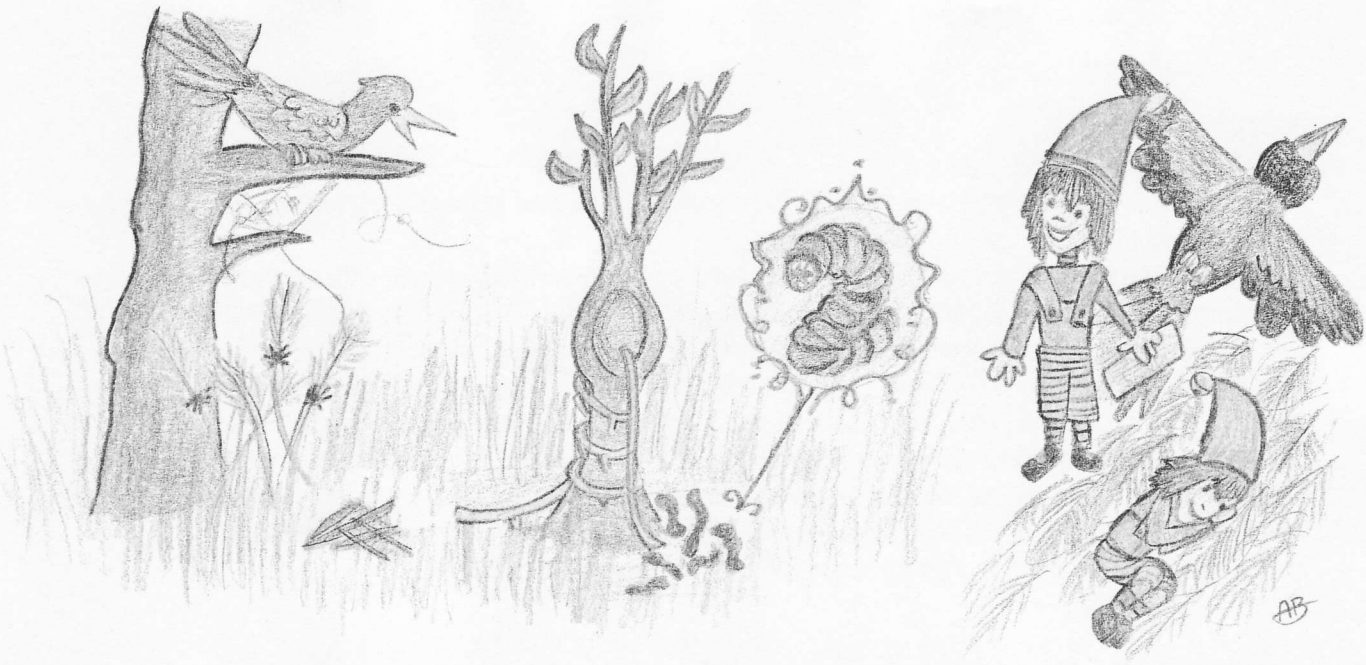

večerech vyprávěl skřítčím dětem pohádky a to, co se tak říká.....

Když byl úplně odhodlaný vykročit, tak nastavil pravou nožku a našlápl pro štěstí. Jeho první kroky směřovaly k haldě pekelně ostrého jehličí....

Jakmile k němu skřítek došel, už viděl, jak se z dálky leskne. Nabral odvahu a přišel přímo k haldě. Ona to není žádná legrace prolézt ve zdraví skrz haldu. Člověk si řekne, proč to neobejde. Neobejde to, protože kolem je tráva a tam se všichni skřítci samotní bojí. Vydávají se tam pouze ve skupinkách. A náš malý hrdina je sice statečný, ale až tak moc ne.... Nebo si člověk řekne, proč haldu nepřeleze vrchem. Na to je také zdůvodnění – sluneční paprsky nahřály vršky jehličí a víte, co to je, když se vám do nohy zařízne horké a ostré jehličí? Skřítek se díval do temných útrob haldy.... Bylo mnoho tunelů a cestiček skrz, ale vybrat tu správnou.... Skřítek se dlouho nerozmýšlel a vyrazil přímo za nosem....

Jakmile vstoupil do haldy, ucítil chlad a všudypřítomná ostří jehličí.... Polkl nasucho a opatrně se sunul tunelem, kam ho jehlice pustily.... Po nervozní chvilce v haldě, se skřítek po chvíli vyhrabal ven. Až na pár hlubokých škrábanců mu nic nebylo. ... A šlo se dál.....

Další na trase byl zvláštní lesík jemných stébel, který tvořily přesličky. Od první chvíle co vstoupil skřítek dovnitř, ucítil lehtání stébel. Musel se začít smát, hrozně to šimralo.... Na blízkém stéble zahlédl klíště. Ale co to? Ono neútočilo! Ono se hrozivě chechtalo šimrání stébel. Skřítkovi spadl kámen ze srdce a za pohihňávání se vymotal z objetí jemňoučkých stébel.

Za lesíkem se tyčil hledaný strom. Skřítek hledal, kudy by se vydal nahoru. Po detailním zkoumání kůry skřítek zjistil, že se po té kůře dá chodit jako po schodech. Skřítka čekalo něco kolem 1 000 schodů, ale to mu nevadilo, poháněla ho touha zachránit svůj domov. Zcela unavený se skřítek usadil na první větvi stromu a pozoroval třpytivou pavučinu, zavěšenou mezi větví, na které seděl, a mezi větví, na kterou se potřeboval dostat. Dostal nápad.... Plivnul si do dlaní a na chodidla a počal šplhat po pavučině. Nelepila se.....

A konečně tu byl.... konečně se dostal ke kosovi. Vylezl na větev a postavil se. Kosák si ho začal prohlížet. Skřítek se pomalounku přibližoval, až stál přímo u kosova běháku. Kos sklonil hlavu k skřítkovi. Skřítek toho využil a zašeptal mu do ucha problémy u něj v městečku. Kos pozorně naslouchal...

Už spolu letěli zpátky ke skřítkovu městečku. Skřítek si položil hlavu na kosovu a díval se dolů pod sebe. Co viděl ho velice překvapilo. Nebezpečná halda jehličí je ve skutečnosti jen kopinka malých jehliček a lechtací lesík jen pár stébel přesličky. Celá nebezpečná tráva je ve skutečnosti krásné moře zeleně a jejich Velký dutý strom je mladý proutek, který možná vyrostl teprve před pár lety. Říkal si, jak se ten pohled na svět každým okamžikem mění. Co jeho oči nejprve neviděly, teď viděly a užasly.

Kos přistál na paloučku a pustil se do červů. A tak to všechno dobře dopadlo.... Nejmenší skřítek zachránil den a vlastně celý jeho domov a kos si naplnil břicho a ještě při tom pomohl jiným.....

Konec elfů

Text a ilustrace: Ondřej Vilímek

Byly války, elfové trpěli a umírali. Král se rozhodl a nechal připravit přepravní lodě a vyjel s nimi pryč od válek, ze zpustošené země.

Cesta po moři byla velice náročná, při plavbě zemřelo několik stovek elfů, ale král byl tvrdohlavý a jeho touha najít pro své elfy lepší půdu a snadnější živobytí byla nepřekonatelná. Ze třiceti lodí už se potopilo šest, i když námořníci byli zkušení a odvážní.

Začínalo už to být velmi divné, v noci zmizela další loď. Král nechal zesílit noční hlídky a doufal, že už tu záhadu, proč mizí lodě, vyřeší. Král na vysvětlení musel čekat dlouho.

Bylo ráno, klidný den, ale náhle hlídka královy lodě začala křičet na poplach a král z toho jen pochopil, že je něco na pravoboku. Ihned se běžel podívat, co se děje, koukl přes palubu a málem upadl hrůzou. V moři se objevil obrovský ocas a zvedl loď, která přepravovala zboží. Všichni čekali, co se stane, ocas loď převrhl a stáhl do hlubin. Nikdo nepřežil.

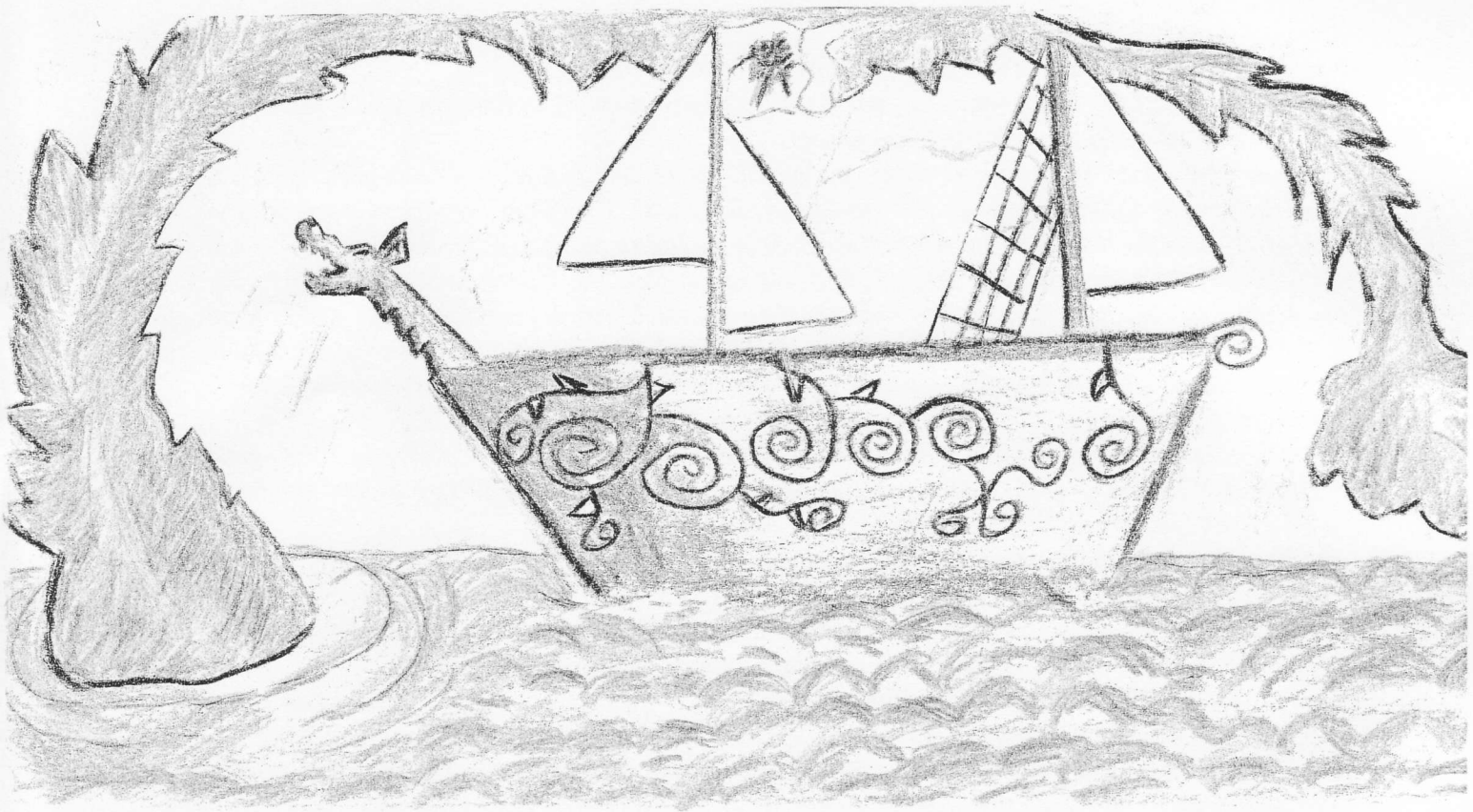

Král ihned nařídil odjezd a všichni pluli a snažili se rychle najít jakoukoliv pevninu, kde se před obludou schovají. Elfové byli silná rasa, ale na moři byli velice nezkušení a zranitelní. Král už se smířil s tím, že svoje elfy, alespoň ty poslední žijící, hnal ne za svobodou a klidem, ale za záhubou. Král s obludou nechtěl bojovat, protože věděl, že kdyby byla velká jen jako její ocas, neporazili by ji. Jediná jejich naděje byla ta, že se dostanou včas na pevnou zemi.

Nechal lodě plout ve formacích, doufal, že to bude bezpečnější. Ale lodě postupně přesto ubývaly. Zůstalo jich devět, král pořád žil a jen se čím dál víc bál, když viděl, jak obluda ničí jeho drahé lodě.

Šel si vzít dalekohled, unavený vystoupal po schodech z lodní kuchyně, přiložil si ho k oku a s nadějí vyskočil a zakřičel: „Pevnina!"

Elfové zajásali a začali mít hned lepší náladu. Jenže lodě pořád ubývaly, bylo jich už jen pět.

I přes to, že král viděl, jak jsou jeho lidé unavení, na ně křičel a nestačil je popohánět. Chtěl být co nejdřív venku z děsivého moře. Objevil se ocas a jen těsně minul plachtu královy lodě. Pak si ocas vybral jiný cíl, loď se zásobami jídla. Tentokrát se trefil a loď zapraskala a už byla pod

hladinou.

O chvíli později si král uvědomil, že na moři už pluje jen on se svými námořníky na jedné lodi. Už se připravovali, že hodí kotvu do moře, ale obludě neutekli, stáhla si je do moře.

Elfové byli tvrdohlaví a velmi bojovní, proto na světě nevydrželi dlouho jako lidé.....

Láska od začátku až do konce

Text a ilustrace: Jan Vacek

Fantastické příběhy nemusí mít v sobě stovky chrabrých hrdinů, mohou se odehrávat i na chudém venkově. Nemusí mít vždy šťastný konec, ano..... mohou skončit i velice tragicky. Jeden takový příběh vám převyprávím.....

Jak už jsem řekl, příběh se odehrává na venkově. Přestože dívka, o které je tento příběh, je dcerou hraběte vlastnícího pole, nebyli o nic bohatší než prostí vesničané. Když hraběnka ovdověla, pole nevynášela vůbec žádný zisk a lidé se odstěhovali. Rodina, jestli se dá ještě takto nazývat, musela, aby přežila, žít z plodů lesa. Marie, jak se jmenovala dcera zesnulého hraběte, každý den chodila do lesa pro vodu a na jahody. Musela ale jít hlouběji, protože všechny jahody byly již otrhané. Vstoupila na palouk plný malin, jahod, borůvek a ostružin, uprostřed bylo jezero s velkým kamenem. Marie tam strávila celý den, koupala se v jezírku, ochutnávala plody a poslouchala zpěv větru. Když se začalo stmívat, Marie si nemohla díky poblouznění ani vzpomenout na cestu zpátky. S pláčem a steskem po své nešťastné matce ulehla do trávy. Když skoro spala, zaslechla nad sebou hlas: „Neplač, má drahá, lámeš mi tím srdce." Když se podívala, kdo to mluví, uviděla tu nejnádhernější mužskou tvář, jakou kdy spatřila. Měla lehce nafialovělou kůži, rezavé vlasy, dlouhé obočí a žlutě žhnoucí oči, také plné rty, z kterých se draly dva lehce zašpičatělé zuby. Z jeho vlasů, které sahaly až k ramenům, mu rostly dva rohy. Přestože se Marie nejdřív lekla, hned na to se ale zamilovala do jeho zbožného obličeje. Utřela si slzy z očí a zeptala se: „Kdo jsi?" Její zvláštní mužský společník jí odpověděl polibkem a potom dodal: „Jsem Zandryl... a jsem faun." Marie si už všimla jeho netradičně chlupatých nohou zakončených kopyty, ale na její lásce to nic nezměnilo.

Zůstala s ním na mýtině, radovali se, uléhali do trávy, hrál jí na loutnu a tančili spolu, když jednou si jejich radovánek všimli duchové lesa. Zákon zněl jasně – žádná kouzelná bytost se nesměla vědomě stýkat s člověkem. Proto duchové lesa rozhodli o jejich trestu. Zandryl byl proměněn ve strom, ve kterém šel přesto snadno rozpoznat jeho obličej. Co se Marie týče, ta byla proměněna na vodní pannu, žijící v tůni. Tato podoba jí náležela přes den. Její noční podoba byla symbolem dobré vůle duchů. V noci se měnila v nymfu a každé nymfě patřil jeden strom, o který se starala, a tak mezi nimi vznikala jakási forma lásky, ale nikdy ne tak vášnivé, jako v tomto případě. Přestože Marie přes den trpěla čekáním, než zapadne slunce, ale přesto to nebylo tak hrozné, protože k ní mluvil a mohla jeho andělskou tvár spatřit, když byl úplněk, a při zatmění dokonce ožíval. Ano, takto své nesmrtelné životy žili šťastně.

Až najednou po staletích se i do těchto zapomenutých lesů dostali nenasytní dřevorubci, kterým nejspíše v domácnostech hnilo málo dřeva. Sice to tam už zkoušeli jiní, ale ty stačily zastrašit pouhé hlasy.

Ale na tyto neplatilo zhola nic, před ničím se nezastavili a nic jim nestálo v cestě vykácet celý

les. Po třech týdnech se ti barbaři prokáceli až k našemu posvátnému palouku. Jakmile na něj vrthli, pokáceli a zabili vše, co uviděli. Naštěstí si Marie ve vodě nevšimli, ale nakonec to nic nezměnilo. Když přišel na řadu Zandryl, prokláli mu jeho živé, leč dřevěné srdce sekyrou. Spojení Zandryla a jeho družky bylo tak silné, že jakmile zemřel on, tak ve strašných křečích a bolestech zemřela a padla ke dnu i ona.

Tak končí příběh o lásce dvou rozdílných bytostí, které, přestože se to nezdá, prožili ten nejlepší konec, jaký mohli mít. Byli spolu až do konce a jejich duše společně obývají přeživší část lesa.

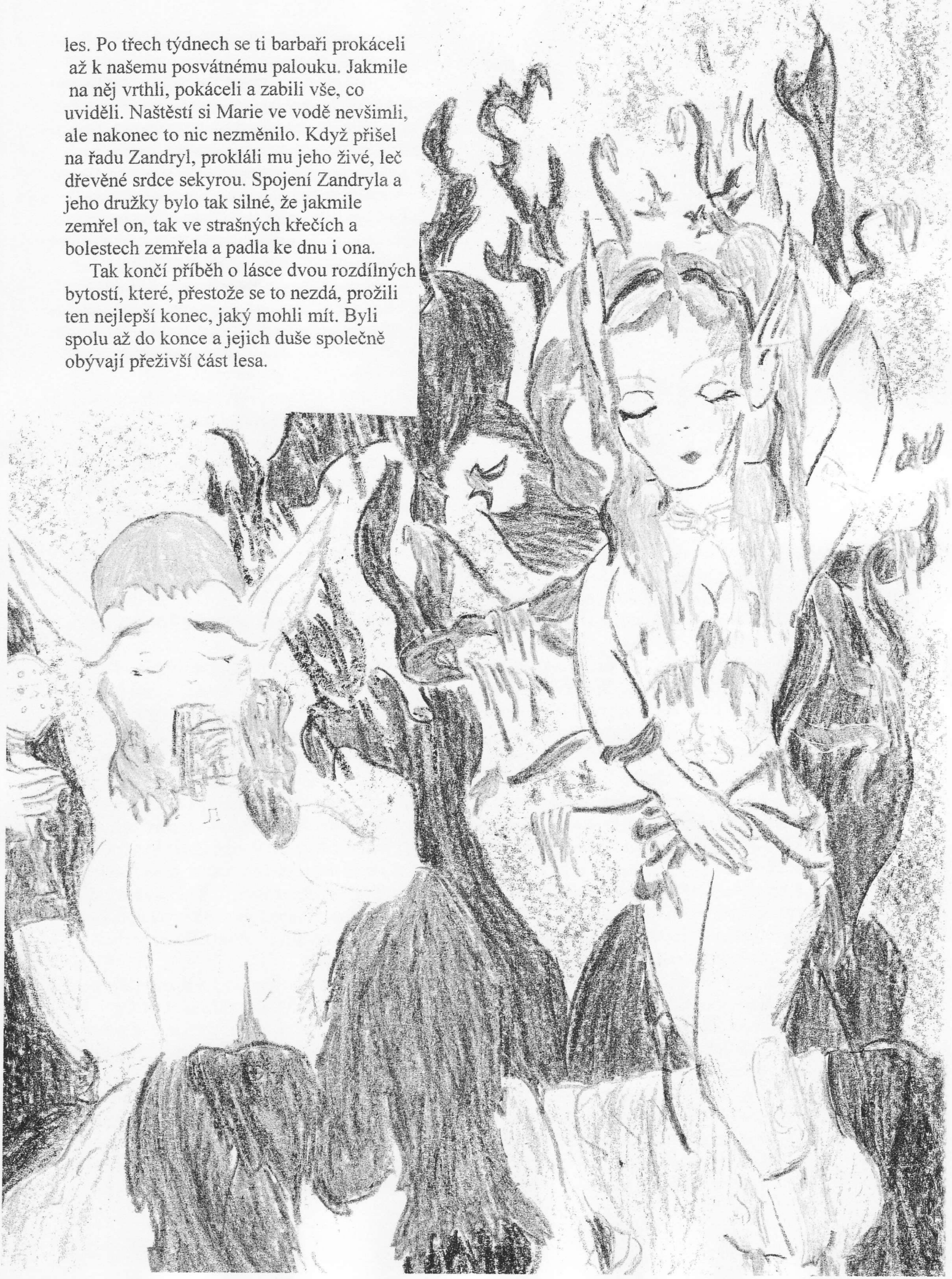

O knihožroutovi

Text a ilustrace: Karolína Formánková

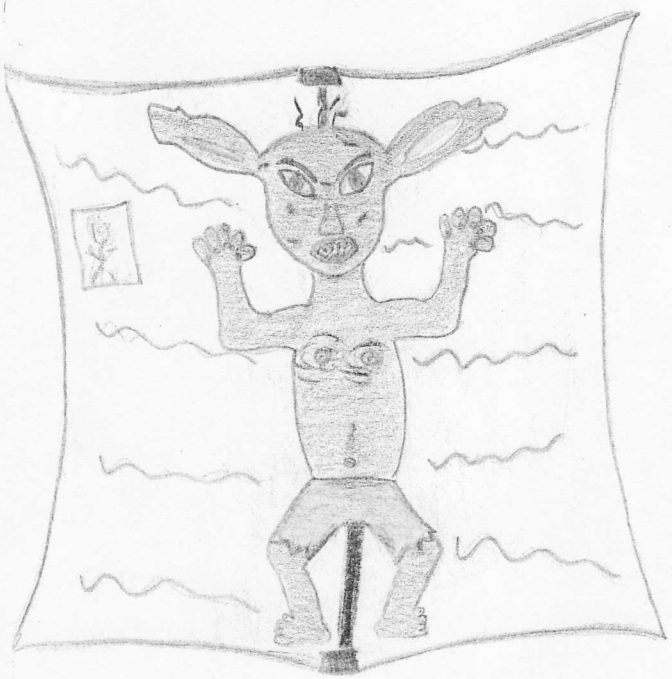

Žil kdysi jeden nepořádný a rozmazlený kluk Pepa a ten měl moc hodnou maminku. Vždycky po něm uklidila, vše co chtěl, mu koupila.... no prostě a jednoduše, co mu na očích viděla, to mu splnila. Ale jednoho dne se to všechno změnilo a poslouchejte, jak se to odehrálo.

„Dnes je můj velký den," říká si Pepík. „Půjdu poprvé do městské knihovny a už se tam moc těším, určitě to tam bude skvělé," oznamuje mamimce a domlouvá se s ní, jestli tam s ním půjde. „To víš, že jo, ale nevím, jestli to stihnu, protože bude v práci šrumec, ale budu se snažit, zlatíčko, ano?" „No... tak dobře, ale buď tam ve čtyři, v pět už zavírají....." strachoval se klučina. „Hm...snad to tedy vyjde," odpovídá starostlivá matka.

Po škole šel Pepa ke knihovně a trpělivě čekal. Avšak čas ubíhal a maminka nikde. „Za chvíli už zamknou a já jsem se tam těšil... Kde ta máma je?" stěžuje si. Po chvíli mu došla trpělivost a vydal se tam sám. Cupital po žulových schodech až do dětského oddělení. Vstoupil dovnitř, chtěl pozdravit, ale nikdo tam nebyl, avšak zahlédl nějakou paní v místnosti, kde si balila své věci a připravovala se na odchod. Pepíček si zamumlal: „To ještě stihnu, jen se podívám, jak to tu vypadá..." Vykračoval si až úplně dozadu a pozoroval věci kolem sebe. Ale to neměl dělat, jelikož knihovnice už šla ze schodů a zavírala za sebou dveře.

Pepík si toho bohužel nevšiml. Listoval si v knížkách, když tu zahlédl pozlacenou hnědou knihu. „Crr crr crr..." zvonil mu mobilní telefon v batůžku. Seskočil ze židle, vyndal telefon a vzal ho k uchu: „Halo!" „Ahoj Pepíku, promiň, já to nestihla, moc se ti omlouvám..." starala se matka. „No, docela mě to namíchlo, tak jsem se sem vydal sám..." „Ale já už jsem před knihovnou a je zamčená..." diví se matka. „Cože?" zděsil se Pepík. „To už ta paní odešla?" „Nelam si s tím hlavu, Pepíčku, ...hlavně se neboj.....já zavolám na informace..... oni mě spojí .... a přijdou ti otevřít ... neboj!" utěšovala klučinu. „Tak dobře, já půjdu ale raději ke dveřím!" odpověděl se strachem v hlase Pepča. Dal si mobil do kapsy, tu zajímavou knížku pod bundu a ťapkal dolů do přízemí.

Zhruba po půl hodině byl Pepa doma i s „vypůjčenou" knihou. Namluvil mamince, že je po tom dobrodružství už hodně unavený a že musí jít spát. Udělal jen to nejnutnější a zalezl si pod peřinu. Tam si prohlížel svůj lup. Jenže kniha nešla otevřít. Chvíli ji zkoumal, až nahmatal na hřbetu knihy něco jako klíčovou dirku a nad ní byl uchycený malilinkatý klíček. Samozřejmě ho vyndal, pootočil s ním a knížečka se otevřela u pohádky o knihožroutovi. A co se nestalo..... vyskočil z ní malý, ohavný, hnědočerný skřet s ostrými zuby jako nabroušená cirkulárka.

„Co co t.t.tu děláš?"ulekl se Pepíček. „Když se neumíš chovat, jsi nepořádný a rozmazlený, a ještě ke všemu zloděj, tak jsem ti přišel dát takovou malou lekcičku.... Buď už budeš hodný a nebudeš si brát nic, co ti nepatří.... já ti potom nesním tvoje knížky, které vidím támhle v té velké polici....." „Já že jsem rozmazlený, nepořádný a ..... snad i zloděj, jo?" vztekal se Pepča. „No, jak myslíš," odpověděl skřet a s chutí se pustil do knih.

Po chvilce už měl všechny spořádané, i Pepíčkovu nejoblíbenější. A díky tomu, že se pěkně naládoval, začal i růst před očima. A jelikož měl pořád hlad a už snědl vše, co mu pod nos vlezlo, tak už zbýval jen náš Pepa, který už měl takový strach, že byl bílý jako stěna. Tak spustil: „Jáá....jáá.... už budu hodný... a pořádný..... hlavně mě nejez..... udělám úplně všechno....prosím!"

Knihožrout se zamyslel a povídá: „No tak dobře, ale má to i své „ale". Zítra pěkně dojdeš do

knihovny, omluvíš se a vrátíš zpět svůj lup a požádáš, jestli tuto knihu neuklidí někam jinam....“

„Určitě, slibuji!“ dušoval se Pepík.

Druhý den udělal vše, jak skřetovi slíbil. Knihu dokonce Pepovi prodali, když si ji tak přál. Pepík ji musel uklidit do své knihovničky, aby ji měl pořád na očích a musel dodržet své slovo, že už bude hodný, pořádný.,..... A od té doby také byl. Stal se z něho chytrý a úspěšný chlapec a jeho matka na něho mohla být hrdá. Kdo ví, podívejte se do své knihovny, jestli náhodou, ale opravdu jenom náhodou .....nemáte takovou knihu se zlatým hřbetem, malou klíčovou dírkou a zlatým klíčkem.....

O dinosaurovi

Text a ilustrace: Petra Hodinová

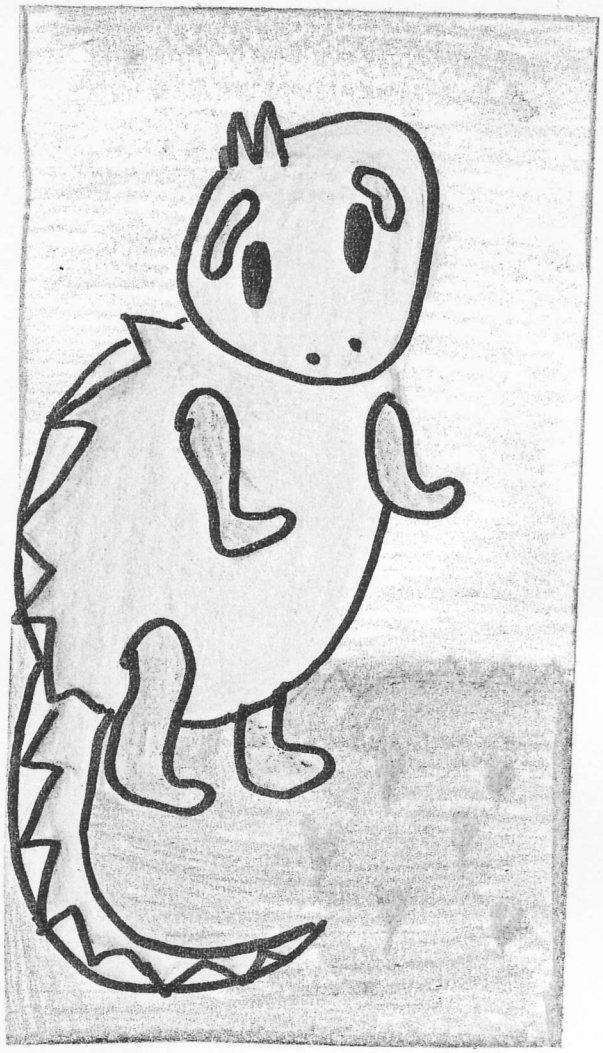

Před pádem meteoritu v dobách dávných
dinosaurů na Zemi žilo mnoho,
pak začalo odpočítávání dějin nových,
žádný už tu nebyl – až na jednoho.

Jak to? – Vždyť třesk
pohltil vše živé,
vždyť byl tu hned
a ještě neexistovali lidé.

Jenže jedna dinosauří samice a dáma
tušení měla,
svého malého synka ukryla máma,
pak se strhla mela.

Schovala své dítě – kam?
Aby ho zachránila,
to je jasné – tam,
kde jej mocná síla ochránila.

Obrovský mohutný strom,
zřejmě to byl baobab,
stál na zeměkouli ještě než přišel hrom,
ale na ukrytém místě, vědělo o něm jen pár hlav.

A právě tato enormní paní,
se stala jednou z těch, kdo věděli,
ostatní nestačili schovat své ratolesti po ní,
meteorit dinosaury vyhladil v půl páté v neděli.

A tak malý dinosauřík Timo,
sám postarat se o sebe musel,
zpočátku byl trochu mimo,
zahákl se o větev a hlavou dolů visel.

Potom na rozumu nabýval,
zjistil, že je nesmrtelný,
poradit si dokázal,
vlastnost tu - daroval mu baobab kouzelný.

Z listů stromu mohutného
si obří knihu vyrobil,
ponořil se do času minulého,
zapisoval, co v mysli zachytil.

Nejen předešlé události,
nýbrž i to, co se stane,
doufejme, že to nebude k zlosti,
i věci dosud nepředvídané.

Nezažije moc nudy
po ta tisíciletí snad,
čím zabývat se bude tedy,
jestliže nebude zrovna kroniku psát.

Přece je tvor hravý,
houpačku si rád sestrojí,
právě si na ni sedl a praví,
že zálibu nezmění.

Ještě dříve než nastal pravěk,
už byl tu dinosauřík Timo,
s nástrahami poradil si hravě,
na Zemi se orientoval, nebyl mimo.

Přebýval tu léta dlouhá,
přes středověk i novověk,
okusil, jak ve válce chutná po svobodě touha,
přizpůsobil se každé době.

Kroniku si píše stále,
jak vidí ale do Evropy?
Zamyslí se a hned je tu anebo támhle,
v Africe může pozorovat inteligentní lidoopy.

Jestliže má podezření,
možná ho člověk zahlédne,
jinou barvou se obmění,
pak však zase prokoukne.

Jelikož je nesmrtelný.
existuje ještě dnes,
úkryt jeho všem neznámý.
Je to Amazonský prales?

Nesmrtelný dinosaurus Timo není zlý,
hospodaří na Zemi pěkných pár let,
knihu píše, v baobabu spí,
uplynula pěkná chvíle od doby, kdy meteorit zasáhl svět.....

Tajemná bytost

Text a ilustrace: Sára Koluchová

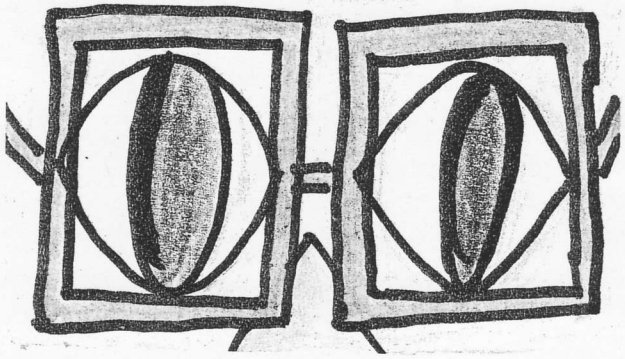

Velká hlava, malé tělo, nějak tak vypadá z dálky knihožrout.

První si všimnete těch jeho obrovitánských očí, přes které vyčnívají ještě větší brýle. Ty mu slouží na to, aby si tu knihu před tím, než ji sežere, rychle prolistoval a důkladně si ji prohlédl. Hned, jak se tak stane, tak se svým chamtivým výrazem a svou rudou, poměrně velkou pusou se s chutí zakousne.

Přežvykuje nahlas, jeho pusa slouží jako dokonalá drtička. Drtí, drtí... až tu knihu pořádně rozemele, tak ji zase hlasitě polkne.

Když se tak hlasitě chová, je jasné, že ho člověk zaslechne, ale knihožrout má sloní uši, takže slyší každé šustnutí, proto ho většina lidí nespatří, protože se ihned schová. Člověk proto zahlédl zatím jen staré a už hluché knihožrouty.

Knihožrout žije o samotě, společnost nepotřebuje, ještě by mu ostatní snědli jeho jídlo.

Rád zlobí knihovnice, schovává jim knížky, chytne jednu knihu svýma malýma ručičkama, rychle přeběhne po mini nožičkách do jiné přihrádky, kde tu knihu zařadí na nesprávné místo. Vypadá přitom extrémně vtipně. Ale ne, aby vás napadlo se mu smát. Nesnáší, když se mu někdo směje, mohl by se namíchnout a jeho obrovský obličej zrudne a není ani poznat, kde má pusu.

Knihožrout bývá prostě sobecký, nepřístupný, rád pošťuchuje knihovnice, ale také všechny ostatní, kteří mu přijdou do cesty. Stejně se choval i ten, kterého jsem poznala i já. Je ale možné, že každý knihožrout je jiný, přesně tak jako lidé....

Záhadná jeskyně

Text a ilustrace: Vojtěch Forejt

Žil byl jednou jeden mladý chlapec, který bydlel ve městě. Studoval na střední škole, a když ji dokončil, získal maturitu. Byl rád, že ji dostal, že se mu zkoušky vydařily. Po čase se mu ve městě přestalo líbit a chtěl se odstěhovat na venkov.

Našel si v nedaleké vesnici starý dům, ve kterém už nikdo dlouho nebydlel. Jen tam tak stál na kraji vesnice, vedle velké, tajemné a zarostlé jeskyně. Okolo této jeskyně se každý, kdo bydlel ve vesnici, bál chodit, vyhýbal se jí a nevšímal si jí. Také se vyprávělo o jeskyni několik pověstí a povídaček, které nebyly zrovna veselé. Dalo by se říct, že byly přímo strašidelné.

Uběhl první den strávený v novém a chlapec se přichystal ke spánku. Zalehl do postele a zavřel oči.

Zanedlouho, když už málem usnul, se ozvaly divné zvuky. Probudilo ho to, a jelikož nemohl usnout, šel se podívat z okna. Ale protože byla tma a měsíc byl za mraky, tak nic venku neviděl. Šel si znova lehnout s myšlenkou, že venku nic není, a tak mohl klidně usnout.

Druhý den zase rychle uběhl různým spravováním, opravováním a rekonstruováním. A nastala noc. A jako předešlé noci, zase se ozývaly podivné zvuky. Pro tentokrát si chlapec zacpal uši a snažil se usnout hned.

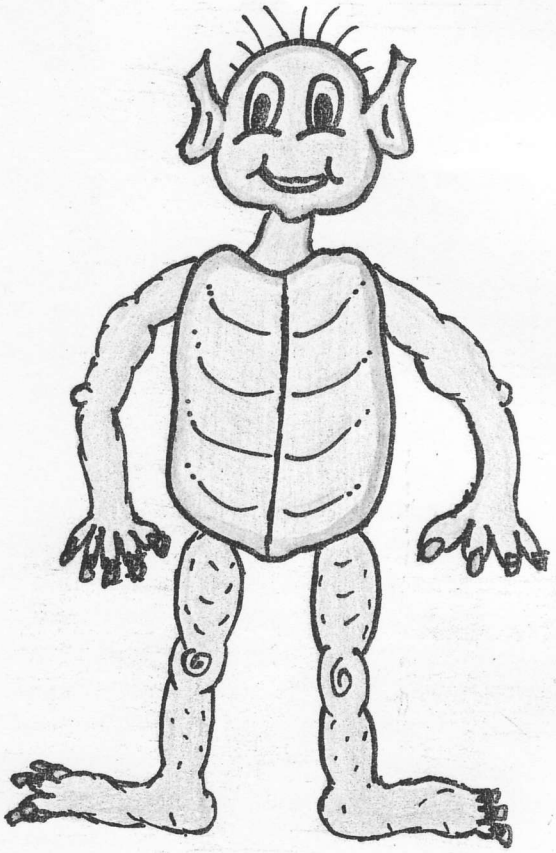

Nadcházející den si mladík řekl, že sebere odvahu a tuto noc se vydá prozkoumat, co se venku děje. Připravil si na večer baterku, ale hlavně dostatek odvahy.

Den uběhl jako voda a na vesnici padla tma. Zvuky se už začaly šířit a mladík už byl připravený se vydat na průzkum. Vyšel z domu a došel k jeskyni. Zjistil, že zvuky, které slýchal každý večer a každou noc, vycházely z jeskyně. Odvážil se a vešel do vchodu – nebo spíš do velké a tajemné díry. Šel chvíli úzkými, někdy zase širokými chodbami, až dorazil do veliké místnosti, kde byla všechna tajemná stvoření a strašidla, na která si jenom dokázal vzpomenout.

Na velkém a určitě pohodlném křesle se rozvaloval zřejmě jejich král, či snad velitel. Všude okolo běhalo několik sluhů, obskakovali ho a nosili mu všechno, co jen si přál. Podle velkého hluku chlapec usoudil, že měli oslavu a hodovali.

Mladík zjistil, že už je asi na konci průzkumu, a tak se rozhodl, že se vydá zpět domů. Teď už ví, že se nemá čeho bát, že strašidla neudělají krok z jeskyně, pokud je někdo nevyprovokuje nebo nevyruší. Sice bude mít neklidné usínání, ale ví, že to není nic tak hrozného, aby se bál a nemohl spát.

Lidé z vesnice se sice pořád jeskyni vyhýbali a báli se, ale mladík, který tu nebydlel zrovna nejdéle, už věděl, co se děje uvnitř, a nemusel se tedy ničeho bát. Po pár letech mladík opravil dům, vymaloval ho a upravil tak, že byl ozdobou celé vesnice.

Den, který bych nechtěl prožít

Text a ilustrace: Ondřej Koc

Drnčí budík. Ten starý plechový. Můj elektrický s hlasem šaška Krustyho už totiž pár týdnů nejde. Proč?

* * *

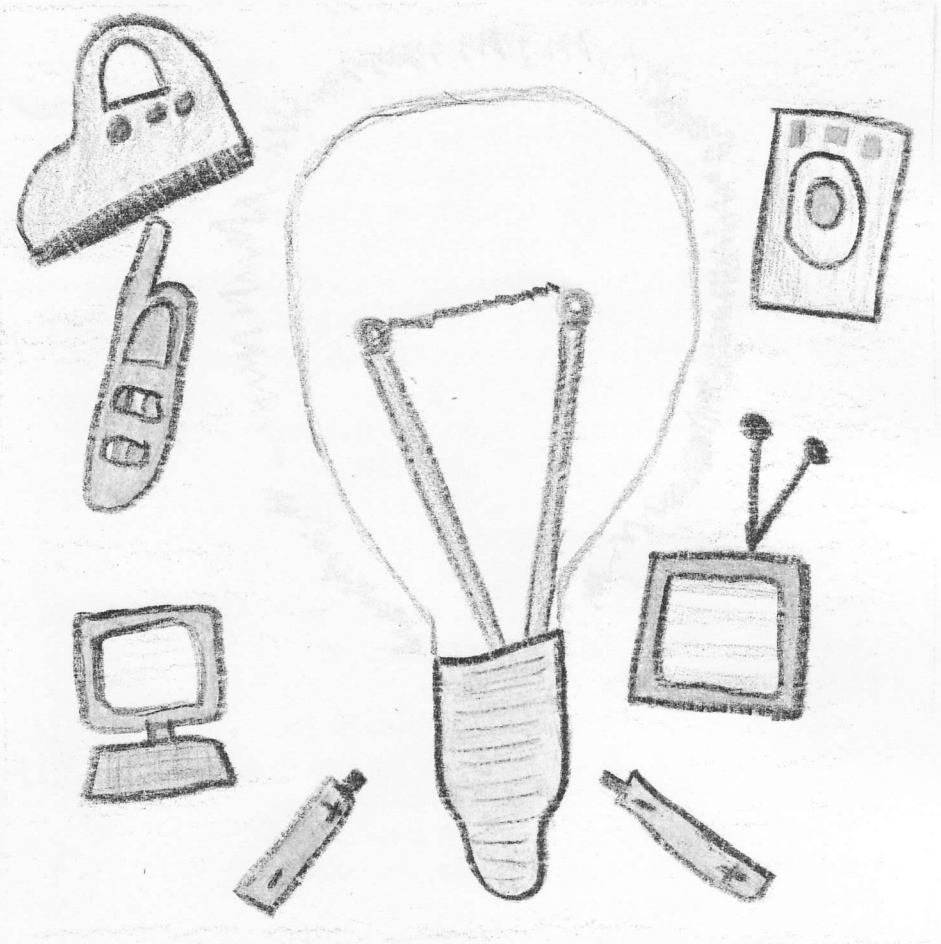

Před měsícem oznámily všechny světové energetické firmy totální kolaps výroby a dodávek elektrické energie po celém světě.

Důvod? Nikdo přesně neví. Spekuluje se o propadu akcií na celosvětové burze, o útoku teroristů na hlavní distribuční rozvodny nebo virus, který se roznesl po celé počítačové řídící síti.... To už se těžko dozvíme. Nevycházejí noviny, nejde televize ani rádio, internet spadl, v mobilech už všem dávno došly baterky.

Potmě se oblékám do nevyžehlených věcí, mamka totiž našla necky a valchu, ale žehličku na uhlí ne. Po hmatu se dostávám do kuchyně, kde se na kamnech, ve kterých praská a voní dřevo, hřeje v plechové konvici ovocný čaj. Doma pečený chléb chutná skvěle. Vodu na ranní hygienu si musím napumpovat na zahradě, ještě že máme svoji studnu. Lidé v panelácích jsou na tom hůře. Vody je sice dost, ale úpravny a čističky vod neupravují a nečistí.

Cestu do školy jedu na kole. Třínáct kilometrů se dá šlapat. Vážně uvažuji, že v zimě přestoupím do protivínské školy, protože nejsem druhá Kateřina Neumannová.

Škola začíná až od 10:00 hodin. Žáci a učitelé se dostávají do školy stejně složitě jako já. Také je to jiné i s rozvrhem. Fyzika byla vyškrtnuta. Fyzika bez elektřiny prostě není fyzika. Jazyky se také nevyučují. Lidé necestují. Naopak se zvýšil počet pracovních činností, lidé si teď musí dělat spoustu věcí sami. Vyučuje se více českého jazyka, zvláště slohu. Mnohem více času se lidé zabývají vypravováním a držením černých hodinek.

Školní jídelna se také změnila. Jíme jenom studené konzervy a na nádvoří školy se dnes instaluje nová polní kuchyně. S nádobím se chodí do nedaleké řeky Otavy.

Po skončení školy jedu zpět na kole domů. Svaly na nohou už mám za ten měsíc opravdu vypracované. Rád vzpomínám na přecpaný, zpocený a pomalý autobus.

Po příjezdu domů umývám u pumpy nádobí, sekám dříví do kamen, nosím vodu a vynáším popel z kamen. Po namáhavé práci jdu na procházku se psem, tomu jedinému nevadí, že nejde elektřina.

Večer si čtu knížku při svíčce a v sedm hodin už spím, co také jiného dělat potmě.

* * *

Snad to zítra zapnou.....

Bojová hra – aneb hon na čarodějnice

Text a ilustrace: Kamila Arnicanová

Každý rok trávím letní a slunné dny většinou na chatě s rodiči. Sedíme na slunci, opalujeme se, ale také se někdy nudíme. A proto vymýšlíme různé akce, jak se zabavit. Tak jsem spolu s kamarádkou vymyslela bojovou hru s čarodějnicí. Nejdříve jsme vymyslely trasu a plán, kdy, kudy a kam se půjde, kde schováme plánek cesty, kam se schová čarodějnice a kde bude poklad.

Ten krásný den nadešel, počasí nám také přálo, a tak jsme se s Anitkou rozhodly, že uskutečníme tu vymyšlenou bojovku. Nejdříve jdeme nenápadně schovat plánek (v té době, když jsou děti zabavené a nedívají se), jdeme jako s „odpadky" ke kontejnerům a schováme plánky po okolí. Pak se vrátím do chaty a Anitka skočí k nim pro různé roztržené a nepoužitelné oblečení a pro malovátka a jde se na věc. Namaluji si na sebe a svůj obličej potřebné ornamenty, vystínuji si oči, obléknu se do starých věcí, nandám si otrhané džíny, vezmu poklad a nenápadně se vypařím z chaty a vylezu po skále, aby mě nikdo neviděl.

Anitka vše oznámí našim, svým rodičům a sousedům odvedle, aby si obstarali fotoaparáty, kamery a různé aparáty. Mezitím ještě čapnu dobrůtky a miniaturní hračičky do tašky a vyrážím na místo, kde se mám schovat a ukryji se za vysokou trávu nebo za nějaký keř. Čekám a mezitím, když tam ležím, se vypravují děcka na bojovku. Sbírají papíry, hledají plánky a to ani netuší, že na ně vybafne hrůzostrašná čarodějka s velkou pihou na bradě a ještě větší na nose. Už je slyším, ta malá blížící se stvoření s hukotem a vzadu s popocházejícími dospěláky, kteří se usmívají. Za rohem už je vidím, a tak pomalu, ale jistě schovávám se za keř.

Najednou všechno ztichlo, tak dělám, jako že spím a chrápu. Údiv a radost v očích možná mají, ale až mě uvidí, tak se na 100% leknou. Zahlédli, že je na cestě něco vyryto, nějaké slovo. To slovo bylo „POKLAD" a šipka. Otočili se doprava a co tam nevidí. Samozřejmě jsem tam ležela já, dělala jsem, že spím, a poklad jsem měla vedle sebe. Chtěli pro něj sáhnout, ale já jsem na ně dala ruku. Čeho jsem si nevšimla, bylo to, že jeden malý kluk, kterého jsem neviděla, mi ten poklad vytrhl a už jsem ho neměla. Začala jsem vřískat a houkat žalostí. Nenápadně jsem se pak přiblížila k chatě a hned skočila do sprchy a smyla si vše, co jsem na sobě měla namalované. Umyla jsem si vlasy a oblékla se do normálu.

Vylezla jsem z chaty a viděla jsem jen skleněné oči mého bratra a dalších dětí. Můj úspěch, který se mi opravdu povedl, byl ten, že mě nikdo nepoznal.

Text a ilustrace: Adéla Friedbergerová

Milé děti,

tenhle příběh, který vám teď budu vyprávět, je plný fantazie. Usaďte se pohodlně a poslouchejte.

V jedné lidské říši žila na samotě u lesa jedna rodinka. Děti byly moc šťastné, že bydlí v přírodě, a tak za každého počasí běhaly v lesíčku. Jmenovaly se Anička a Honzík. Jednoho dne, když slunce pálilo a na nebi nebyl ani mráček, vypravily se děti ven. Maminka jim upekla buchty, namazala chleby a už si to oba štrádovali. Tatínek jim připomněl, že se musí do tmy vrátit. Kývli a šli. Bylo takové teplo, tak se ochladili osvěžující vodou. Ale proud říčky je spláchnul až na konec, kde řeka končila. Když vylezli z vody, byl nad nimi obrovský strom. Byl tak zajímavý, že si ho pořád museli prohlížet ze všech stran. Když ho viděli z druhé strany, vedl nahoru obrovský žebřík. Byl omotaný barevnými květy a krásně voněl. Děti zlákal svou krásou, že po něm stoupaly nahoru výš a výš. Byly tak zvědavé. Najednou zjistily, že už se stmívá a měly by jít domů. Bály se, že budou mít o ně rodiče strach, a tak se Honzík s Aničkou vydali domů.

Hned jak ráno svítalo, vydaly se děti k tomu podivnému stromu zase. Tolik je lákal! Když už tam byly, tak na něj vylezly, připadalo jim, že je nekonečný. Bylo jim divné, že je tak vysoký. Děti lezly dál a dál..... najednou se ocitly na rovině, kde stál docela malinkatý mužíček. Nehybně se na sebe všichni tři dívali z očí do očí. Všichni začali křičet. Za chvíli ztichli a mužíček říkal: „Kdo jste? A co tu děláte?“ „My jsme našli žebřík, a tak jsme po něm vylezli až sem. Byli jsme zvědaví,“ odpověděl Honza,. Ten podivný tvor začal křičet: „Vy jste ze světa lidí? Jděte pryč! Lidi jsou zlí!“ „Ale my nejsme zlí,“ řekla Anička,. „Jsme jenom děti!“ Teď vyšla ze dveří ve stromě krásná postava. Byla to víla. Měla hedvábné šaty, na hlavě povučinkový závoj. A tenkým hláskem řekla: „Co křičíš na ty roztomilé děti, vždyť jsou určitě hodné! Jak se jmenujete?“ „Anička a Honzík,“ odpověděli. „Já jsem Hedvábka,“ řekla víla. „A tohle je skřítek Mrňous. Je hodný, ale lekl se vás. Pojďte, dejte si s námi čajíček a koláčky z heřmánku, bylinek a javorového sirupu.“ Všichni vešli do docela malého domečku. Byl z malinkatých květinek a lístečků. Vevnitř byl také krásný. Na malinkatých židličkách tam seděli skřítkové, elfové, broučci a víly a Hedvábka děti posadila mezi ně. Zrovna vyndala z trouby ty malinkaté koláčky. Děti vším tím byly tak ohromeny, že zapomněly, kolik je hodin. Škoda, že už byl večer a musely domů. Rozloučily se tedy .....

Jednoho dne, když zase Honzík a Anička šli ke svému stromu, zdálo se jim, že lezou výš a výš než kdy jindy. Byli tak vysoko, že už byli v koruně stromu a roztomilý domeček Hedvábky pořád neviděli. Teď byli zdrceni. Chtěli lézt dolů, ale žebřík tam najednou nebyl. A oni se ocitli na místě, kde byla jen samá příroda. Záhadným způsobem se tam za hodnou chvíli ocitl žebřík a na něm stál Mrňous. Řekl: „Rychle naskočte na žebřík. Rychle, rychle....“ Děti neváhaly a lezly dolů. „Jak jsi nás našel?“ ptaly se. „Viděl jsem vás, jak lezete nahoru...“ „Co se to tu děje?“ „Žebřík je záhadný, různě se točí. Teď jste se ocitli v letním světě, který byl právě nahoře. Jindy je tam země hraček, zla.... a tak. Teď pojďte, dáte si čajíček, koláčky....“

Děti k těmto hodným skřítkům chodily často a rády. A to je konec tohoto příběhu.....

Záhadný Tim

Text a ilustrace: Lukáš Míka

Můj příběh bude o chlapci jménem Tim. Znám ho už dlouhá léta, ale zmizel. Já vám řeknu proč.

Jako malý Tim vyrůstal v sirotčinci, po jeho osmém roku života si ho vzala velmi stará žena do své péče, jmenovala se Elena. Měl se dobře, byl to ale normální kluk s normálními koníčky. Ke svým třináctým narozeninám dostal od Eleny amulet psaný cizím písmem, pak Elena řekla: „Elvé esta Imresu," a zemřela. Tim přečetl slova na amuletu a dostal se do jiné dimenze, jeho smysly zbystřily, jeho síla narostla, jeho rozum byl nejvyspělejší na světě. Stal se z něho fantasy-strážce. Po návratu na Zem se probudil v posteli. Vstal, teta Elena nikde nebyla a na krku měl amulet, na předloktí tetování s nápisem Elvé esta Imresu. „Takže to nebyl sen!?"

Druhý den šel do školy, rozloučil se se všemi a zmizel. Dostal se do Egypta a zapůjčil si apartmán. Nevěděl význam svého poslání. A tak hodiny přemýšlel ....proč on? Najednou se něco mihlo v koupelně. Tim neváhal a vyběhl ke koupelně. Už už chtěl protivníka praštit, ale ozvalo se: „ Elve esta Imresu". Byl stejný jako Tim. Povídali si o svém životě.Oba dva byli mystičtí strážci. Tim řekl Ashovi o Eleně a Ashova chůva ze sirotčince byla také Elena. Ash se zeptal: „A proč jsi jel do Egypta?" „Na amuletu je pyramida a tu jdu dneska prozkoumat. Jdeš se mnou?" „Jasně!" A tak se z nich stali týmoví fantasy strážci. Došli k pyramidě a tam na ně zaútočily mystické bytosti. Tim a Ash zaběhli dovnitř a zavřeli poklop.Avšak i tam se mystické bytosti dostaly. Vetřelci byli asi jeden metr vysocí, měli hnědé brnění, jejich magické pistole a meče k nim byly přivázány magickým provazem z diamantů a perel. Tim a Ash se najednou proměnili v podobné věci jako je skafandr a brnění, byli celí v bílomodrém. A tak zaútočili společně, jedna rána a byli pryč. Kluci šli do centra pyramidy a našli kamenný panel z roku 300 před Kristem. Na klávesnici bylo 32 slov a Tim máčkl Elve esta Imresu. Najednou vyjela obrazovka s hologramem. Pravěký rytíř jim vysvětloval význam slov Elve esta Imresu. Byl to pravěký rod, který chránil svět před zlem. Každých sto let byli vybráni dva strážci, aby zabili Bosse. Dostali mapu Egypta se zakresleným bodem, a tak vyrazili. Vzali si s sebou mapu, pití, vodu a jídlo na týden. Když jim bylo 32 let, uměli své schopnosti ovládat. Nyní na ně zaútočil Boss. Byl to velký tajfun z písku. Ale Tim a Ash věděli co dělat. Vzali své amulety, namířili je naproti Bossovi a zakřičeli jednoznačně: „Elve esta Imresu!" Zvedl se vítr a z amuletů vyjeli stoupenci řádu Elve esta Imresu. Byli z vody, a tak tajfun umlčeli jednou pro vždy. Tim zaslechl Elve esta Imresu.

Probudil se jako malé dítě, novorozeně miliardářů. Však na paži měl nápis Elve esta Imresu. „Vychovám ho dobře,jsem jeho otec...."

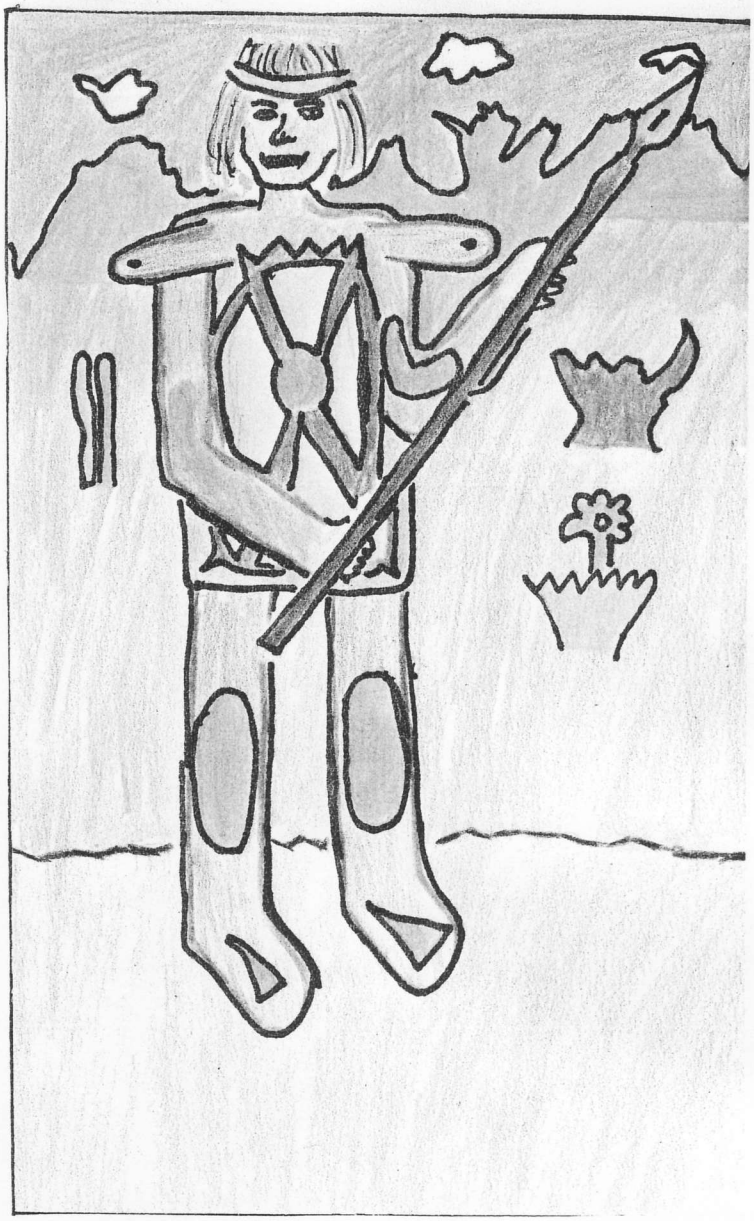

Hrdina z planety Xanzi

Text a ilustrace: Jan Titlbach

Tento příběh se sice neodehrál, ale věřím, že se vám bude líbit.

Na planetě Xanzi žil kdysi jednou jeden moudrý a vzdělaný muž. Bohužel to byl válečník. Nechtěl bojovat, ale musel -válka ho donutila postavit se na stranu krále Xera, který nebyl zrovna diplomatický, spíše řešil spory válkami.

Planeta Xanzi byla doslova znetvořena válkami, kterými chtěl král vyřešit spory s barbary a rebely, kteří přežívali ve skalnatých horách Xyty. Vedli jen neustálé spory o území, ale i o majetek. Ale pojďme se vrátit ke Xekovi.

Tak se jmenoval. Nebyl slavný, mohl být, ale hrdina to nebyl. Neměl zrovna dobré vzpomínky na válku, kdo by měl. Bylo mu asi 40 let, byl svalnaté postavy, modré oči sedící na protáhlém obličeji, orlí nos a vysoké čelo, které svědčilo o jeho statečnosti. Měřil asi 190 cm. Neměl ženu ani děti.

Válka skončila. Země byla zpustošená. Jednou se mu stala taková nemilá věc.

Bylo to právě v té válce, která si vyžádala mnoho obětí. Už 8 let se bojovalo a právě v létě, kdy teploty dosahovaly ke 40 °C. U bitvy u Xezu mu byl přidělen speciální úkol. Měl zjistit, kolik má nepřítel munice a co má za lubem. Přidělili mu pět mužů, kteří byli velmi dobře vycvičeni. Byla noc a šlo se do akce. Byly asi v polovině cesty, když.....

Jeden z vojáků se trochu zdržel a Xek si toho hned všiml a přikázal dvěma vojákům, kteří šli vzadu, aby mu vzkázali, ať se neprodleně dostaví na svoji pozici. Xek zrušil akci, protože něco tušil. Už se chtěli vrátit, když v tom se kousek od nich vynořila skupinka barbarů. Byla to osmičlenná skupinka a za nimi se o kousek dál vynořil ještě jeden stín. Hned poznali, o koho asi jde. Byl to on, ten voják, který se opozdil. „Sabotér!" pomyslel si Xek.

Začal boj. Byli sice připraveni, ale síly byly vyrovnané. Nepřátel bylo víc, ale měli horší zbraně. Padesát na padesát. Kupodivu byl boj rychle u konce. Ztráty na straně nepřítele byly obrovské, vlastně jen sabotér přežil, on jen čekal, až si bude moci promluvit s Xekem. Dva vojáci ze strany Xeka to přežili a jeden byl těžce raněn. Zdravý voják odvlekl svého kamaráda do tábora, kde už na něj čekala polní nemocnice.

Čekal se veliký boj mezi „sabotérem" a Xekem. „Moje jméno je Xaris a ...." „To mě nezajímá," odvětil na to Xek, „tyhle řečičky si nech, jdeme bojovat!" vykřikl a vytáhnul meč a udeřil do protivníkova meče, který....

Však vy už určitě víte, jak to dopadlo. Xek byl za svoji statečnost jmenován generálem, ale odmítl. „Děkuji, králi, ale chci dál v klidu žít ve své chaloupce v provincii Xarana, kde mám svůj dům, pochopitelně až skončí válka. „Nu, dobrá tedy!" řekl král. A byl rád, že má ve svých řadách takové statečné bojovníky.

A Xek? Ten dál žije ve svém domečku v provencii Xarana, kde doma luští křížovky a sudoku a je rád, že všechno nakonec dobře dopadlo.

Útěk

Text a ilustrace: Sylvie Lindaurová

Kniha žila v knihovně,
ale šťastná nebyla.
Chtěla žít v té budově,
kde rajská zahrada prý byla.

Chtěla jít tam natolik,
že se po čase rozhodla,
že ukradne klíče z klik,
aby šťastna být mohla.

Jednoho dne zvečera,
chtěla plán svůj udělat,
tak se ukryla do šera,
aby strach mohla překonat.

Ona už utéct mohla,
když si najednou vzpomněla,
jak se tady dobře měla,
když kamarádka si s ní hrála.

Zapomněla na zahradu,
chtěla žít zas v knihovně,
pro tu velkou parádu,
užívat si v klubovně.

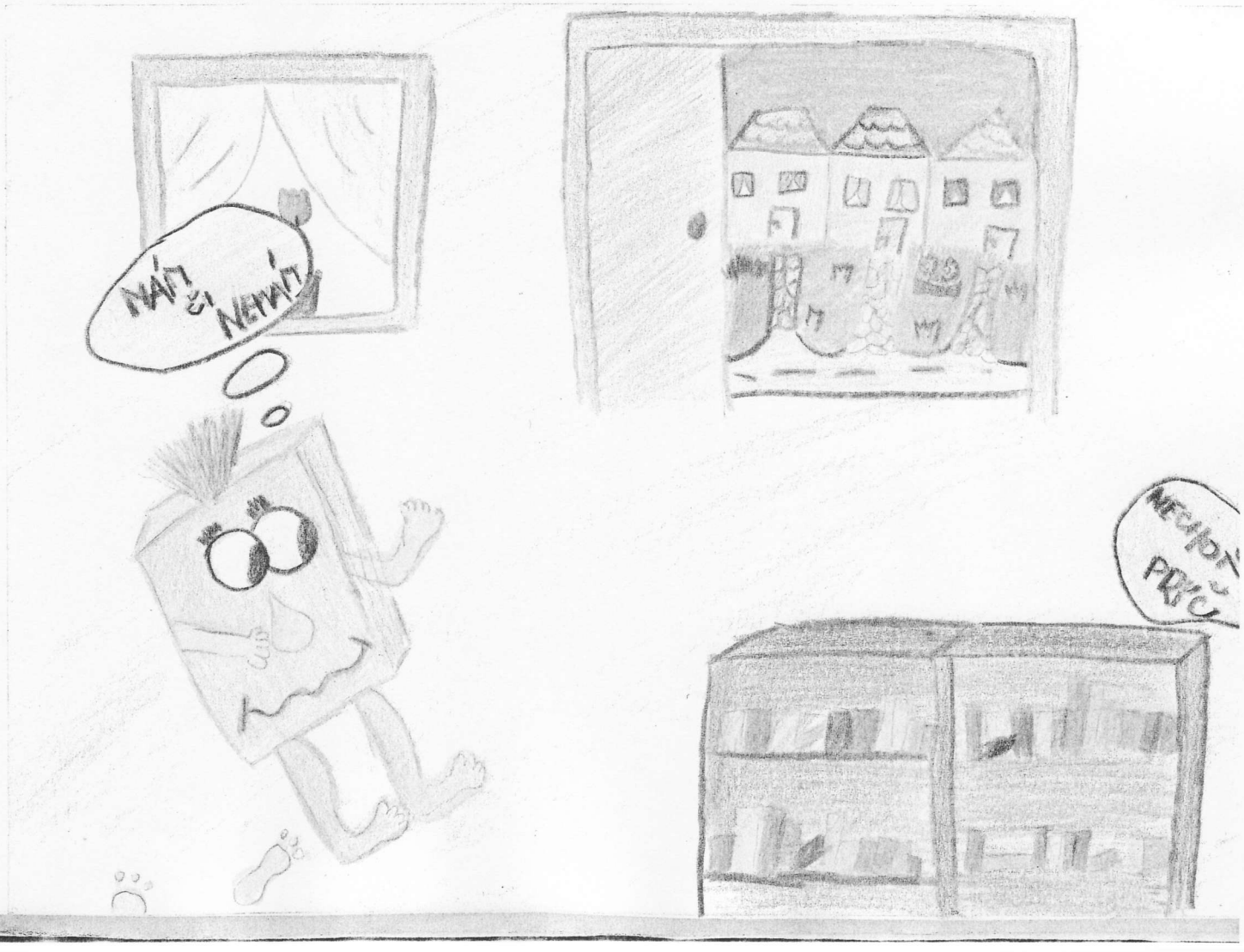

Můj výlet do Chorvatska

Text a ilustrace: Roman Homola

Jednou ráno jsem se vzbudil a vzpomněl jsem si, že večer odjíždíme do Chorvatska. Rychle jsem si začal balit. Nejdříve jsem si připravil to nejnutnější, to méně nutné a nakonec i úplné hlouposti. „Ale do čeho si to vlastně dám?" řekl jsem si poté, co jsem měl už všechny věci hezky složené na kopičkách. Hledal jsem a hledal, až jsem nakonec našel starý, šedý a celý zaprášený kufr.

„Ten musí být ještě po mém pradědovi." Odtáhl jsem ho do pokoje, očistil a začal si do něj nandavat věci. Kufr byl velký, a tak se mi tam všechno vešlo a ještě mi tam zbyla spousta místa. Mohl bych tam ještě něco dát, ale jak se tak znám, tak tam nandám spoustu věcí a už bych to nemohl ani zapnout.

„Ne, já tam již nic nedám!" A najednou zavolala moje mamka. „Nááástupovat, odjíždíme!" Všichni se seběhli do auta a já, když jsem zvedl kufr, abych ho odnesl, tak se otevřel a vše, co jsem tam měl tak hezky složené a uspořádané, tak se vysypalo na zem a měl jsem to jako na začátku. Teď už jsem se naštval, naházel jsem to nazpátek a přitom jsem si všiml, že kufr má klíčovou dirku.

V kapse kufru jsem našel klíč a zkusil jsem ho dát do dirky. „Heuréka," zvolal jsem. Odnesl jsem kufr do auta. A vyjeli jsme. Asi po půl hodině jsem usnul. Vzbudil jsem se, až když jsme dojeli na místo. Zjistil jsem, že nejsme v Chorvatsku, ale ve starověké Číně. Rodiče tu nebyli, ale byla tu spousta dalších lidí. Vyskočil jsem z auta, tedy teď z vozu, vzal jsem kufr a šel jsem sám starým a neznámým městem, ale nebál jsem se. Na konci městečka jsem narazil na starou rozbořenou chatrč. Nakoukl jsem tam oknem, a když jsem viděl, že tam nikdo není, vešel jsem dovnitř. Uvnitř opravdu nikdo nebyl, tak jsem otevřel kufr, abych se převlékl, ale co se to děje, místo mého oblečení tam bylo samurajské brnění a meč. „No... nic, tak já si to tedy vezmu, abych splynul s davem!" Brnění mi padlo akorát. Pak jsem si připevnil meč k pasu a vyšel jsem do města. Všichni se na mě dívali a najednou ke mně přišli dva vojáci. „Pane, půjdete s námi!" zvolali. A já jsem vytasil meč a odpověděl jsem: „Nikdy!" Na moji nevrlou odpověď vzali do ruky kopí a řekli: „My vám nic nechceme udělat, my vás jenom chceme odvést k chánovi!" A já opět odpověděl: „Nikdy!" A vrhl jsem se na ně. Bojovali jsme asi pět minut a já nakonec vyhrál! Jeden skončil bez hlavy a druhého jsem probodl. „Kde jsem se naučil takhle bojovat? Vždyť jsem samurajský meč v životě nedržel v ruce? Ptal jsem se sám sebe. Ale po chvíli mi začalo bloumat hlavou, co po mně jejich vůdce chtěl, a zeptal jsem se nějakého kolem jdoucího stařečka na cestu a on mi odpověděl: „Už jsme dlouho očekávali tvůj návrat, válečníku!" „Ale já nejsem žádný válečník, jsem jenom obyčejný kluk z velkého města. A kde vůbec sakra jsem?" „Jsi v zemi Vycházejícího Slunce ve městě Jamató!" „Aha, a co je to ta země Vycházejícího Slunce?" zeptal jsem se. „No to je přece Čína, spadl jsi snad z fíkovníku?" „To ne, a jak se vlastně jmenuje váš chán?" „No, je to vlastně ještě princ...." ale to už jsme se blížili k pagodě a dědeček mě zavedl k princi. Princ mě s radostí objal a řekl: „Válečníku, potřebuji, abys mi pomohl zlikvidovat nepřítele!" „Kolikrát to mám opakovat, já nejsem žádný válečník a nikde bojovat nebudu...." obořil jsem se na něho. „Ty chceš odmítnout?" zakřičel chán. „Asi to tak už vypadá!" odsekl jsem. „Tak v tom případě zemřeš!" A v tom jsem se probudil a zjistil jsem, že už jsme v Chorvatsku.

„Uf!" oddechl jsem si. „Alespoň že to byl jen sen, nebo ne?"

Den, který bych nechtěl znovu prožít

Text a ilustrace: Marek Shanahan

Stalo se to před dvěma dny, když jsem šel na písecké slavnosti. Skoro hned po škole jsem se sešel se Standou, kamarádem ze 7.B.Vydali jsme se spolu na prohlídku města. Po prohlídce, zda máme platné vstupenky, jsme se vypravili na prohlídku stánků. Procházeli jsme kolem nich asi čtvrt hodiny, když jsme dorazili k mostu a přešli jej. Bloumali jsme směrem k pouti. Na místě jsem si spolu se Standou prohlížel nové i staré atrakce. Standa mi pořád říkal, abych už začal utrácet a sám si koupil ledovou tříšť. Nemohl jsem se rozhodnout mezi střelnicí, jestli na ni mám jít, nebo ne. Měl jsem s sebou 200,- Kč. Nakonec jsem na nic nešel a další hodinu jsme se jen tak procházeli mezi stánky. Přibližně po tomto čase jsme přicházeli k jednomu stánku s cukrovou vatou. Koukal jsem se kolem stánku, když si Standa všiml maľé plastové rybičky na zemi a zvedl ji.

Podal mi ji, abych se na ni podíval. Po chvilce jsem usoudil, že to nestojí ani za 5 kaček a položil to zpět na zem. Následně jsme opět přecházeli most, když jsem se zastavil, opřel se o kamenné zábradlí a sledoval z písku postavené sochy. Po chvilce jsme pokračovali směrem na pouť, když jsem se v půlce cesty zastavil s prázdnými kapsami. Tedy, téměř s prázdnými. Byl v nich kapesník, mobil a klíče od domu. Ale peněženka nikde. Několikrát jsem kapsy prohledal, ale nic. Celý zparalyzovaný jsem si sedl na lavičku. Vzpomněl jsem si na Anglii, kdy jsem si myslel, že jsem ztratil foťák, když jsem ho našel vespod v baťohu. Tentokrát jsem si byl ale jistý, že to nikde není. Rychle jsem se rozběhl nazpátek cestou, kterou jsem přišel. Peněženka se ale nikde nenašla.

Celý zdrcený jsem se zamyslel, kde jsem ji mohl ztratit. Možná mi to vypadlo, když jsem se díval dolů na tu plastovou hračku, možná při dívání na ty sochy. Pak to akorát někdo našel a sebral. Po přemýšlení se mi udělalo divně od žaludku. Myslel jsem, že se zhroutím. Chvilku jsem ještě zůstal, ale následně jsem odešel domů. Během noci jsem na všechno zapomněl a příští den jsem na slavnosti šel znovu. Máma mi dala stovku na utrácení a nakonec jsem zůstal venku až do šesti. Večer jsme se se Standou sešli a běželi jsme na ohňostroj. Potom jsem se koukal na oblohu a zdálo se mi, jak tam vidím něco malého létat. Vypadalo to jako balónek, ale po bližším kouknutí mi to připadalo jako UFO. Zadíval jsem se na chvíli jinam a pak zpět. UFO bylo pryč. Dodnes nevím, jak to bylo, ale jedno je jisté, nechtěl bych to zažít znovu. Mám pochybnosti o tom, jestli mi peněženka s penězi jen tak vypadla, jestli mi snad můj finanční poklad někdo sebral přímo z kapsy, nebo jestli náhodou nepřiletěli Marťani neviditelným UFEM a nepoužili zbraň jménem přitahovač peněz a nesebrali mi je. Ale to asi ne.....

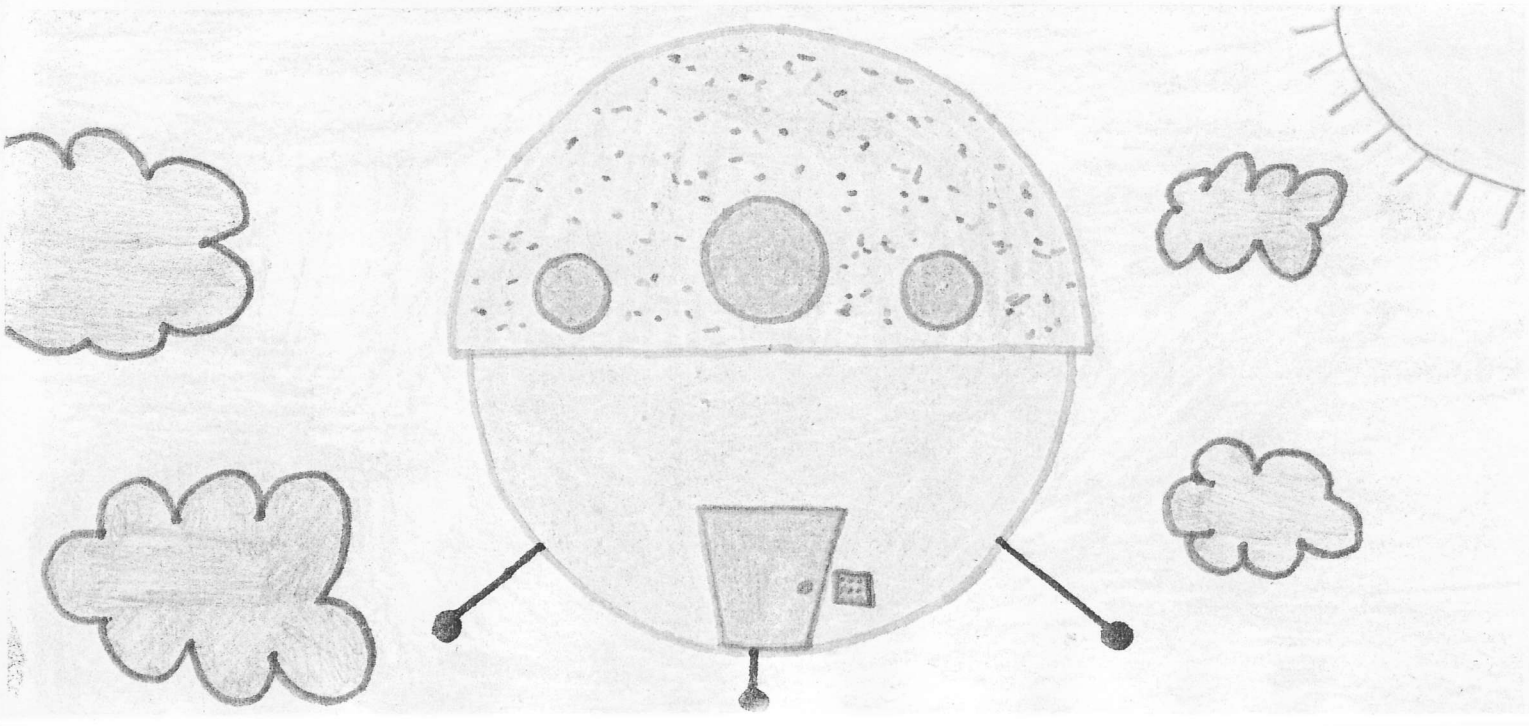

Cesta z hradu

Text a ilustrace: Jakub Filipov

Začalo to jednoho krásného dne na Zvíkovském Podhradí, kde máme chatu. Řekl jsem si, že se zajedu kouknout na hrad Zvíkov, abych nebyl jediný kluk z vesnice, co ho neviděl. Ovšem odhodlal jsem se k tomu až večer, protože už konečně nebylo takové horko. Jenomže jsem nepočítal s tím, že se prohlídka tak protáhne.

Průvodkyně řekla „nashledanou" až někdy okolo desáté večer. A protože babička zůstala doma a já to měl k chatě kilometr, měl jsem docela strach . No, ale co jsem mohl dělat, vydal jsem se do chalupy po úzké silnici, která vedla takovým malým lesíkem.

O této cestě se povídaly a vyprávěly všelijaké báchorky a povídačky. Já šel a šel, jenomže jsem se najednou zarazil. Najednou jsem slyšel dupot koňských kopyt a před sebou uviděl rytíře, ale ne tak ledajakého, byl totiž bezhlavý. Hlavu měl ovšem jinde, jak všichni víme, takový rytíř ji nosí pod paží, ale naštěstí si mě nevšiml. Šťastný jsem se odebral dál, ale po chvilce jsem se opět zastavil. A jelikož mé oči při chůzi směřovaly k zemi, zahlédl jsem těsně nad silnicí nohy. Na větvi visel oběšenec, který se pořád tak nějak všelijak vrtěl a šel z něj opravdu strach. Oběhl jsem ho a šel rychlou chůzí dál, i když moc daleko jsem dojít nestihl. Potkal jsem takového pidimužíka, který utíkal přímo proti mně a vrazil do mě, ovšem běžel dál a já se za ním koukal už ze sedu, jak mě srazil k zemi. Jak jsem se ohlédl, tak jsem uviděl i Bílou paní, jak se prochází po hradbách. Ale to už jsem vzal nohy na ramena. Byly to skoro sprinty a přiznám se, že jsem se bál..... a nejen trochu. Svíral se mi z toho žaludek.

A jak jsem se tak při tom běhu ohlížel, do něčeho jsem vrazil.... a už zase ležím na silnici. Hodně mě to vyděsilo, jenomže jsem po chvíli zjistil, že je to babička, a dokonce moje vlastní.....

Konečně jsme šli domů, i když jsem tu noc moc nespal, ráno jsem si řekl, že to bylo dobré dobrodružství.

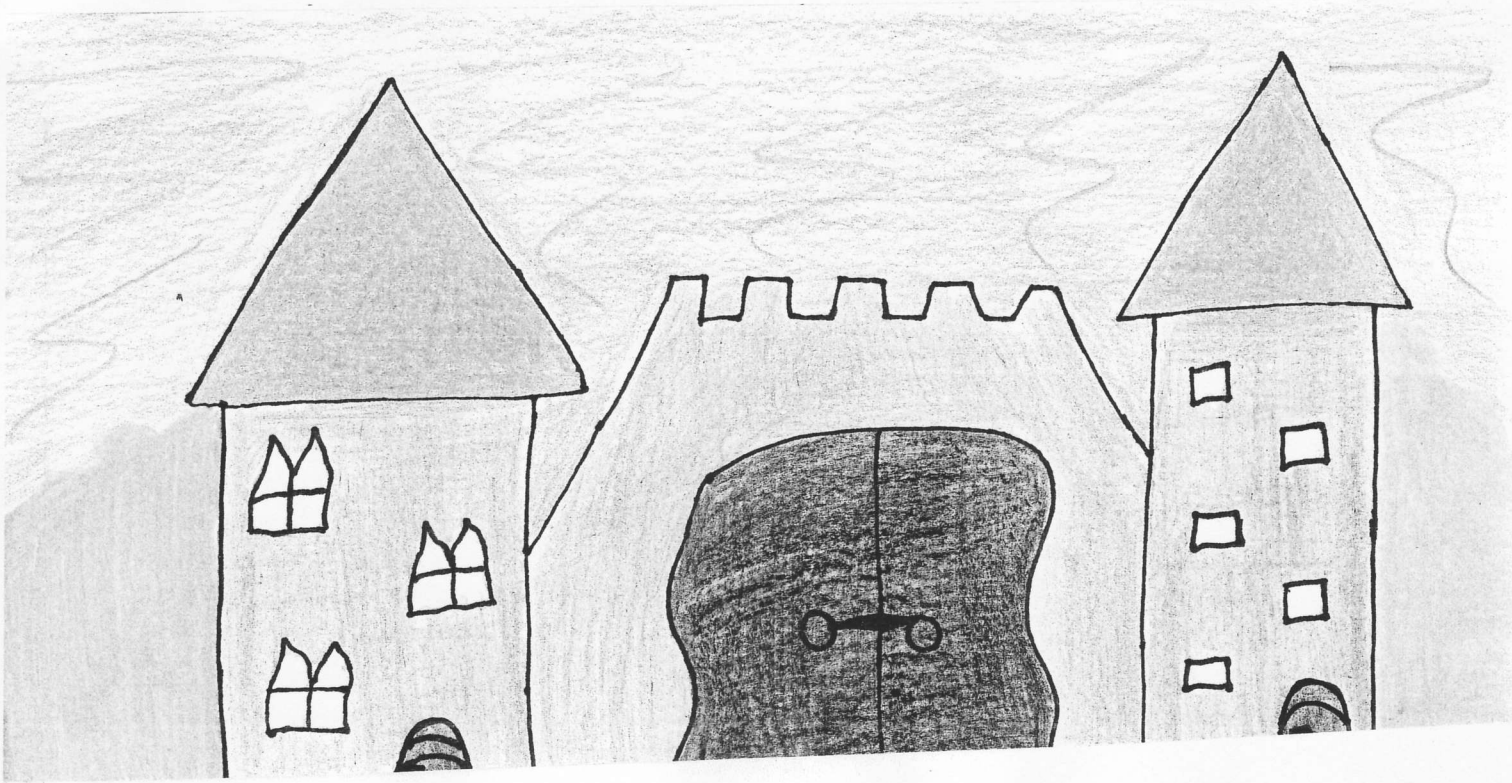

Kamarádi

Text a ilustrace: Ondřej Švec

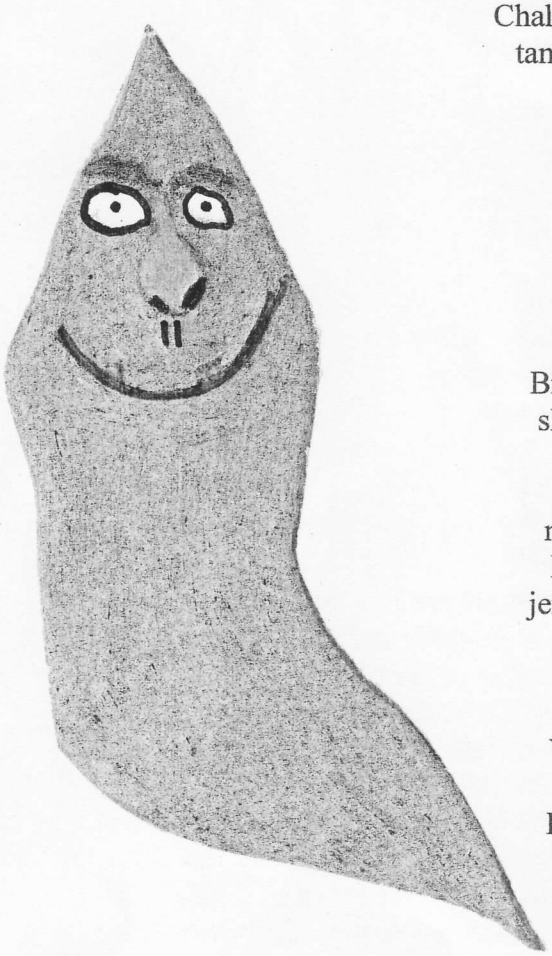

Žili byli Pepa a Jarda,
byla s nimi velká švanda.
Chaloupku měli na kraji u lesa,
tam kde byla ta velká plesa.

Chata byla malinká
jak rumová pralinka.
Jarda ten byl vlasatý
jako Robin Machatý.

Uši také velké měl,
každý mu je záviděl.
Břuch má jako soudeček,
sluší mu každý obleček.

Pivo to je jeho mok,
má rád každý jeho lok.
Přesto není alkoholik,
jenom velký workoholik.

Zato Pepa líný je,
ani zuby si nemyje.
V nose velké díry má,
protože je protiva.
Hlavu má jak čepička,
je to naše kulička.

Po práci se rozvalí
ve své malé posteli.
Zedník Jarda štukuje
a pak hezky maluje....

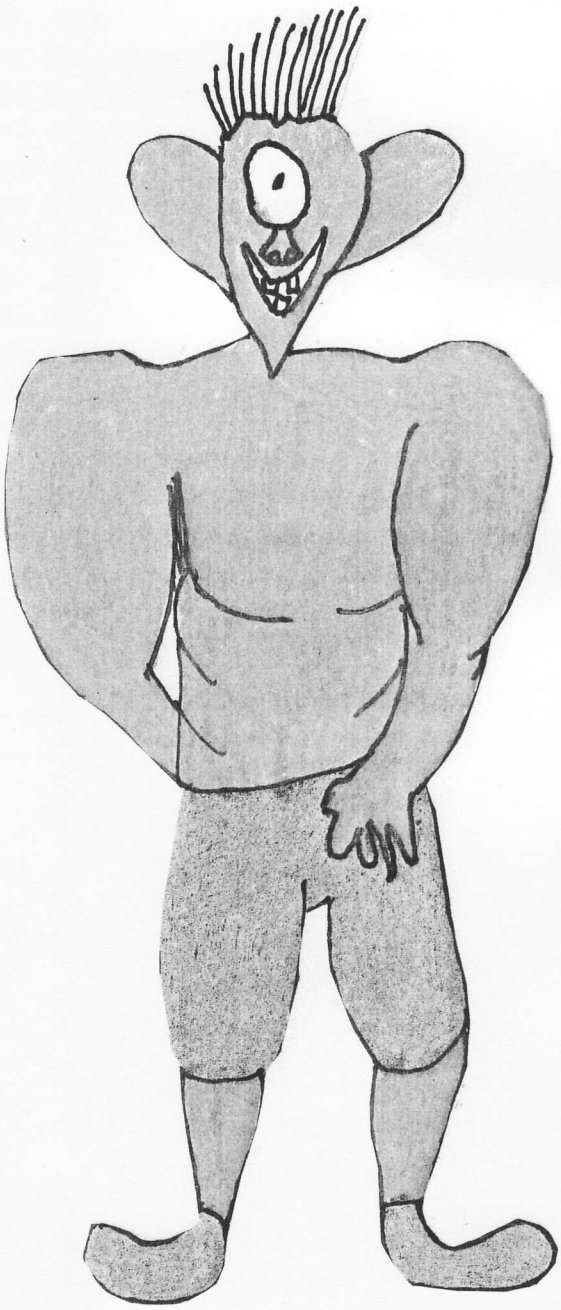

Sladký svět

Text a ilustrace: Andrea Slabá

Jednou ráno jsem vstávala unavená. Moc jsem se nevyspala, protože se mi zdál ošklivý sen. No co, musela jsem vstávat a šupajdit do školy.

Ve škole jsme měli matematiku, ale moc jsem ji nevnímala. O přestávce jsem se konečně najedla, měla jsem velký hlad, protože ráno jsem snídani nestihla. No a k té sváče jsem měla čoko tyčinku. A jak tak byla sladká, tak jsem se zasnila do příběhu, jak se vyrábí, jak to všechno vypadá. Byl to čokoládový svět. Všude bylo něco sladkého, ať to byla tráva, kytky nebo řeka. Měla barvu všelijakou. Čokoláda v ní byla mléčná, hořká a bílá. Kolem té nádhery čokoládové byla zelená travička. Byla z marcipánu, a ty kytičky, ty byly jako lízátka barevná jak duha. A když se podíváte dál do krajiny, vidíte malé obláčky, které z bonbonů zbyly. A také krásná duha, která z cukrové vaty byla.

Procházela jsem se po cestičce ze sušenek a rozhlížela do krajiny. Moc velká krása. Ale jak jsem se nechala unést krásou, tak jsem se někam propadla. Přesně ani nevím kam, ale asi dost hluboko. No, mně se tam líbilo, protože tolik sladkého, no, to je přece ňamka. A tak jsem si dávala do nosu trochu tam a pak zase tamhle, no a ještě támhle.....

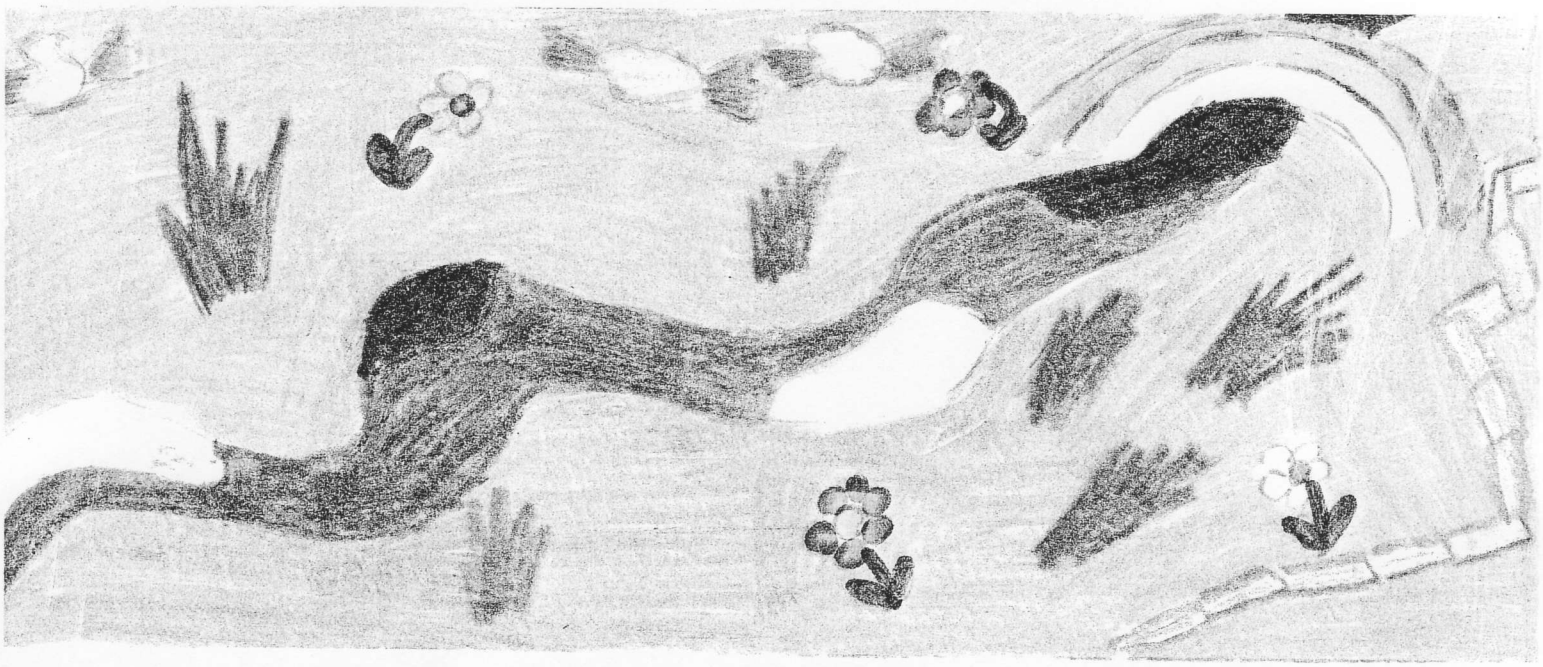

Po chvíli jsem plná, a tak si lehnu. Jak tak odpočívám, slyším mňoukání. Snažím se vykouknout, ale jsem moc hluboko. Žebřík? Nevidím. Štafle? Nevidím. A co provaz? Ano, provaz je tu. Vyhoupnu ho nahoru a šplhám, šplhám a šplhám a už jsem nahoře na hoře. Kde se tu vzala hora? No nevadí, když je z cukru, tak jsem spokojená. Vidím cestičku dolů, a tak sejdu. Jsem zase dole a můžu papat marcipán..... a cukřík..... a karamel, no, já jsem v sedmém nebi. Ale říkám si, že bych už neměla, že sladkého bylo až moc.

V tu chvíli dojídám tu čoko tyčku a nějak se proberu z krásného snění. Už zvoní na další hodinu, na češtinu. Já jsem se krásně prospala a odpočinula a další hodinu už vnímám. Na tento sen nikdy nezapomenu.....

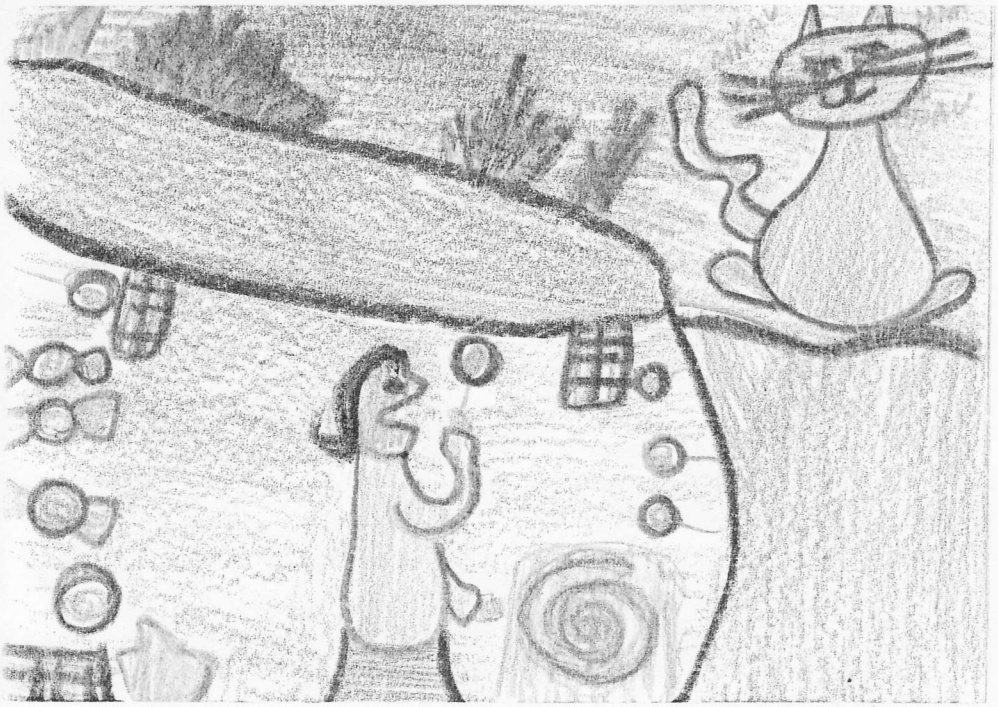

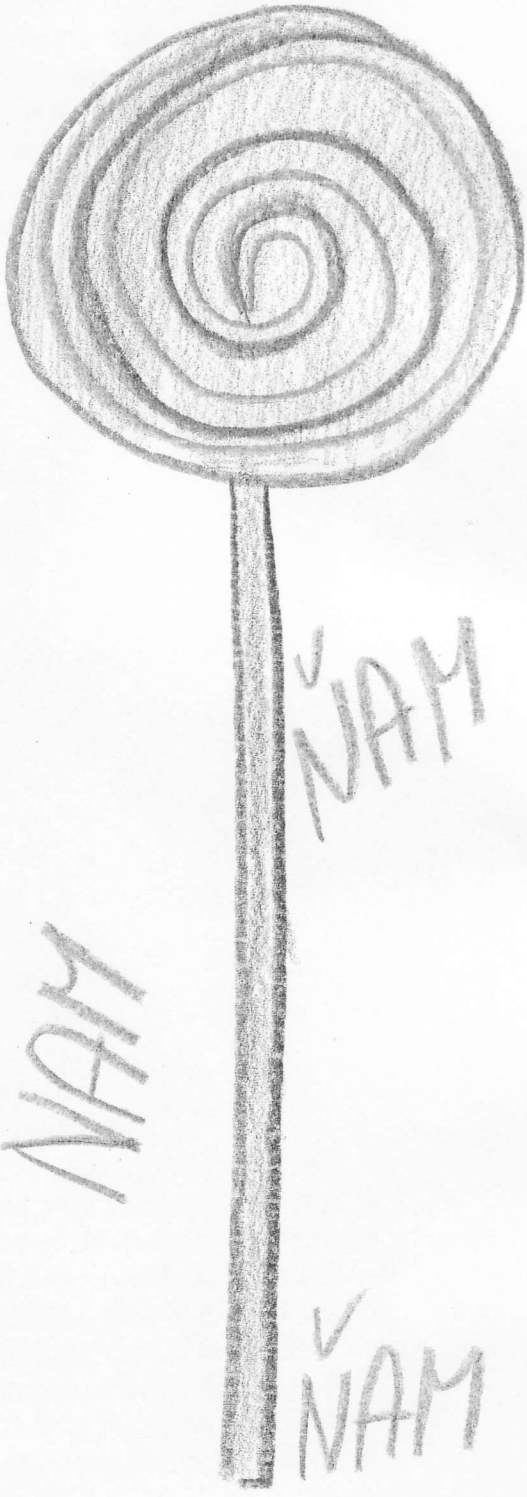
ŇAM
ŇAM
ŇAM
ŇAM

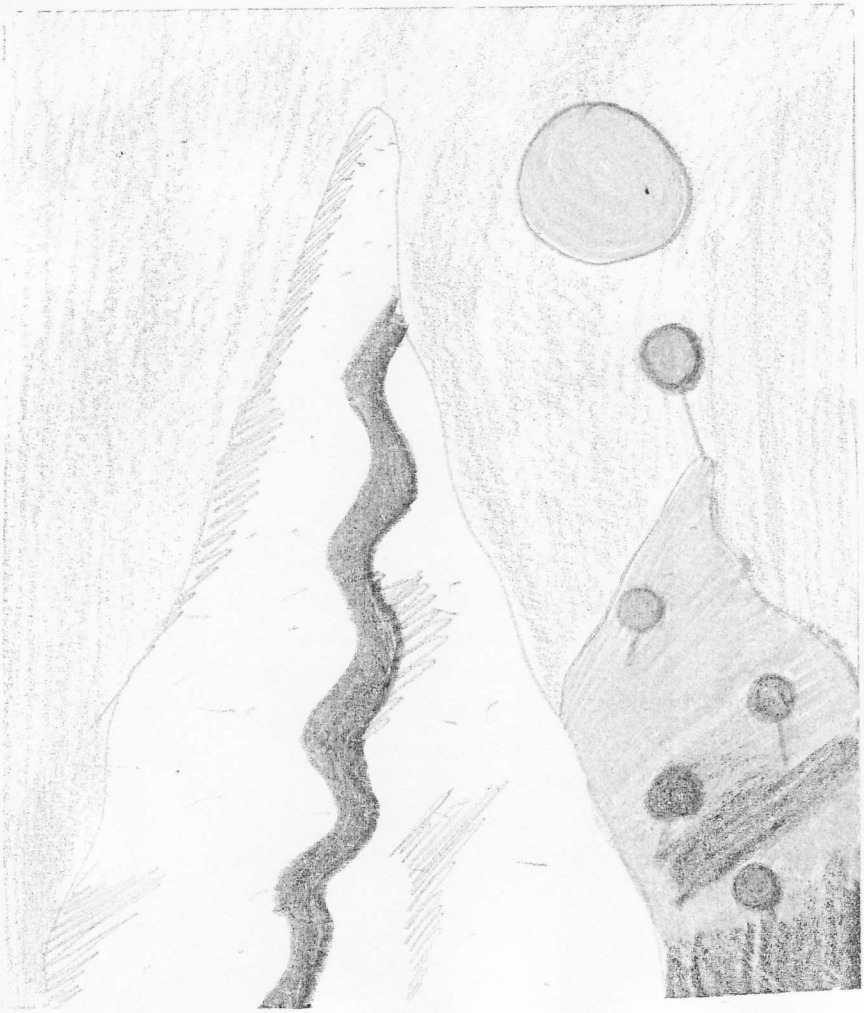

Člověk, kterého si vážím

Text a ilustrace: Michal Lyga

Samuen, tak se jmenuje můj imaginární přítel. Vždy mně dokázal poradit a usnadnit mi to v některých těžkých rozhodnutích. Už si nevzpomínám, kdy přesně v mé hlavě vznikl, a nikdy se to už asi nedovím.

Je o něco většího vzrůstu než já. Jeho rozvalitější tělo pokrývá mohutný bílý plášť, ozdoben zlatými nápisy a na hrudi stejně tak zářivý lev, podobný tomu, který bývá vyražený na mincích. Tento hábit má sepnut hnědým koženým páskem a na něm je zavěšena pochva, v které přebývá jeho nádherně blyštící se nabroušený meč se stříbrnými ornamenty, které vyznačují rovnováhu.

Kolem krku má uvázaný provázek vyrobený z medvědí kůže a na něm nasazený lví zub, aby zvýraznil jeho obrovskou sílu. Hlava je zakryta kápí a jeho modrozelené oči jsou schované za hustějšími, hnědými vlasy. Jen nos mu trochu vyčnívá. Stejně tak jsou vidět i jeho menší ústa, ze kterých však vycházejí opravdová moudra.

Je velice důvěrný, mé tajnosti nikdy nevyzradil. Když si nevím rady, tak mi s radostí pomůže. Je moc chytrý a má také výborné sportovní nadání. Je to už poněkud starší pán, nasbíral mnoho zkušeností a duši má ze samého zlata. Jeho chrabrost, čestnost a oddanost je větší než všech králů, co kdy byli. Má rád svobodu, snaží se zabránit všemu zlému, co mne může potkat, nebo co mně může ublížit. Bohužel i přesto má v sobě něco špatného. Nikdo však ale není dokonalý. Je totiž velice striktní a přísný.

V životě už mě hodně poučil a mnoho mě naučil. Vysvětlil mi, co je správné, špatné i zlé. Ne vždy mu však naslouchám a ve všem mu věřím. Občas si neporozumíme a na nějaký čas se spolu nebavíme, někdy naše dohady ukončí i menší bitva. I přesto všechno ho budu mít vždy rád, budeme přátelé a pro mne bude vždy můj chrabrý ochránce a němý poradce.....

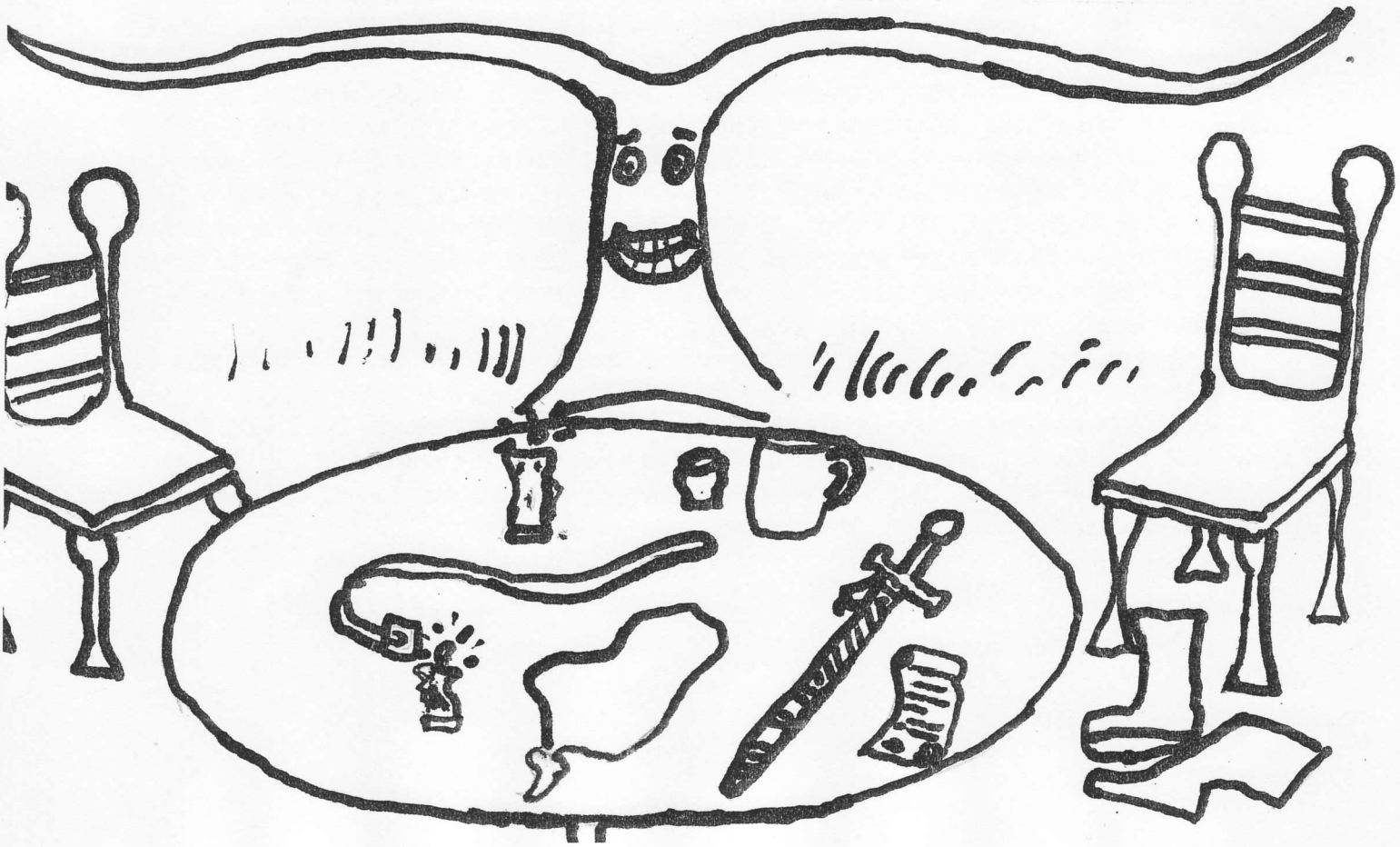

Kouzelná veverka

Text a ilustrace: Sylvie Hlavsová

Pro někoho možná neskutečný příběh, pro jiné snad skutečný se odehrává v zeleném lesíku, kde už odedávna hledají svůj domov tisíce zvířat.

Celé se to týká jedné malé zrzavé veverky jménem Kvído, která by se zdála být zcela stejná jako všechny ostatní, ale přitom se od všech ostatních veverek odlišovala úplně vším. Sice nenosila na hlavě kouzelný klobouk nebo plášť, ale uchovávala u sebe čarovnou hůlku. A čím byla pro les tak významná? Tak to je zcela jasné, dávala pozor na všechna zvířátka v lese, aby se jim nic nestalo, a když byl někdo v ohrožení, mávla jen hůlkou a bylo zase vše v pořádku. A já vám teď povyprávím, co se jednou veverce Kvídovi přihodilo.

* * *

Slunce svítilo a jako vždy liška honila srnku Klárku. Ale Klárka toho měla už dost a zakřičela na lišku: „Už mě nech, dnes na hraní nemám náladu!" odsekla srnka. „Bojíš se mě, ty zbabělče zbabělej!" posmívala se liška. „Nejsem zbabělá, nevím, kdo je tu zbabělej, já bych nikdy neukradla jablka prasatům a neutekla před nimi!" prohlásila Klárka. „Jestli to někomu řekneš, bude s tebou zle!" vyhrožovala liška. Liška byla tak rozčilená, že samou zlostí strčila srnku Klárku, která se neudržela a spadla přímo do silnice.

Před Klárkou jelo auto, které by klidně tou velkou rychlostí jelo dál, ale náhle se spustilo Kvídovo kouzlo: „Až napočítám do tří, ať je všechno zlý pryč, nechť se auto zastaví do doby, než řeknu klíč!" Auto doopravdy zastavilo a Klárka vyděšeně vyběhla a už se nezastavila. „Cos to udělala?" zeptal se Kvído. „Může si za to sama!" prohlásila přesvědčená o své nevině liška.

Když se domů vrátila liška, všechno vyprávěla svým rodičům. „Tak tohle mu nedarujeme, myslí si, že když má tu svoji hůlku, že na nikoho nemůže, ale na to ať zapomene!" shodl se rozčilený liščí pár. Ještě ten večer se proplížili ke stromu, kde veverka žije. Kvído spal a svoji hůlku měl položenou vedle sebe. „Musíš mu ji pomalu..... a hlavně tiše vzít!" zašeptala matka liška otci.

Příští ráno se všichni probudili a les opět žil svým obvyklým životem. Kosi pospíchali mláďatům pro snídani a ježci chvátali přes silnici pro svá oblíbená jablíčka. „Musím sebou hejbnout, abych to stihl!" popohnal se ježek. Jenže něco mu bránilo v cestě. Bylo to to auto. „Pomozte mi!" křičel ježek. Kvído ho samozřejmě slyšel, a tak rychle sahal po své hůlce. „Kde proboha mám hůlku?" vykřikl vyděšeně Kvído. Okolo zrovna proletěl orel a naštěstí ježka zachránil, ale příště by nemusel již mít takové štěstí.

Kvído byl nešťastný, že nemůže najít svoji hůlku a dělal pro to všechno, aby ji našel. Lišky mezitím kouzlily všelijaké věci, zrovna před chvílí si vyčarovaly plnou hrst jahod, a to že jich v lese roste celá kupa. No zkrátka samé hlouposti. Když malá liška, která se velice ráda vychloubala, prohlásila: „To my máme tu hůlku, vy hlupáci!" a tím tajemství prozradila. Když to uslyšeli liščí rodiče, hned protestovali: „Co to povídáš?! To ona si jen tak vymýšlí!" obhajovali se. „To vy jste ukradli kouzelnou hůlku?" zeptali se rozčileně obyvatelé lesa. „Ano, udělali jsme to, protože Kvído si myslí, že když má kouzelnou hůlku, že je nějaký hrdina, ale to my bychom taky mohli pomáhat zvířátkům v lese," stěžovaly si zlodějské lišky.

Ale kdyby si lišky uvědomily, co právě řekly, hned by změnily názor. Protože ony hůlku také měly a místo toho, aby pomohly ježkovi, čarovaly si pro sebe jahody a různé jiné pamlsky.

Kouzlo a čáry by nikdy neměly využívat jen pro sebe, ale pro ostatní, jako to dělá Kvído. Od té doby Kvído stále čaruje a čaruje, aby pomohl zvířátkům v nesnázích a v nebezpečí.

Až někdy uvidíte veverku, která bude v ruce držet kouzelnou hůlku, pak si můžete být jistí, že je to právě kouzelník Kvído.

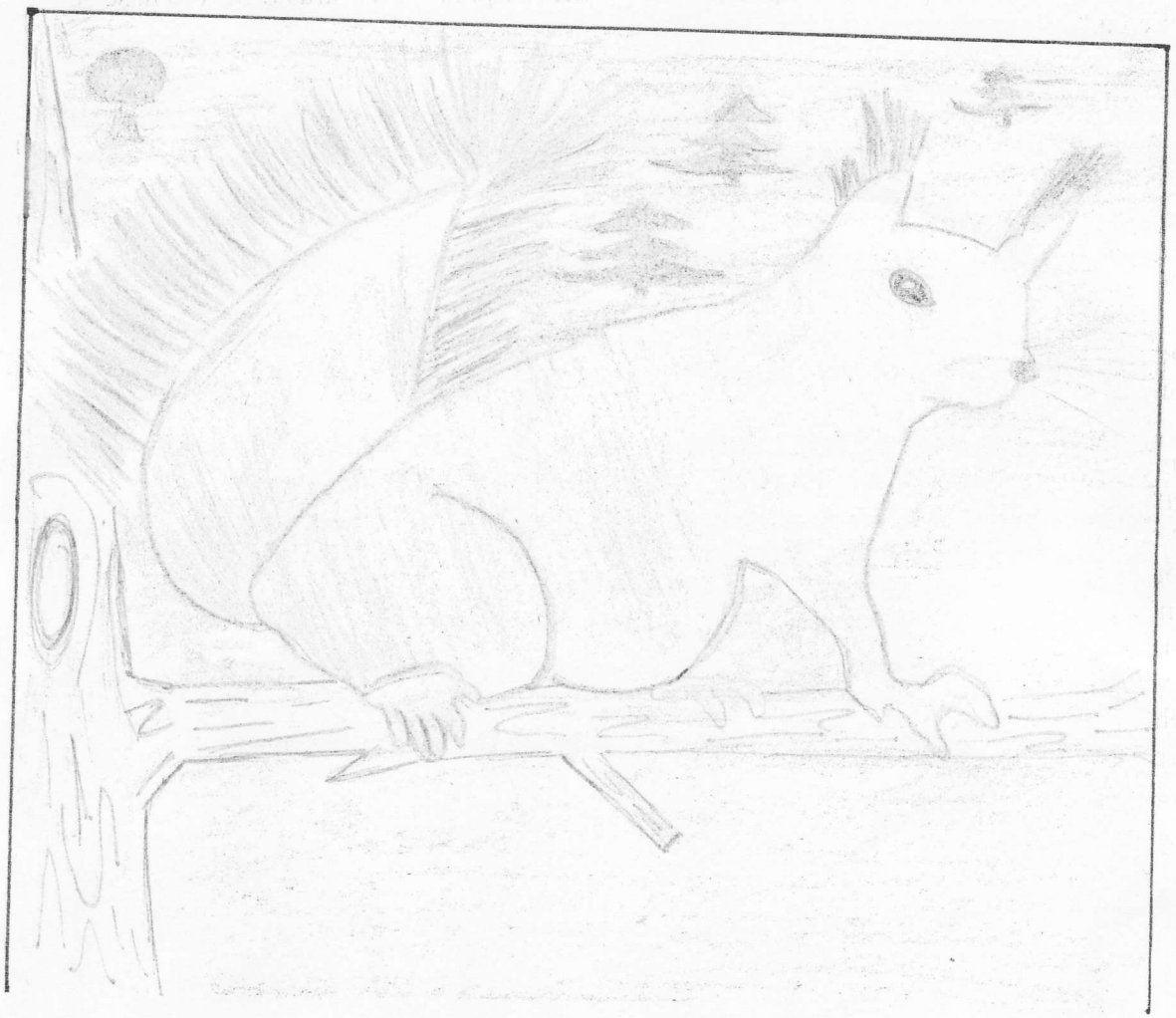

Ferda pod postelí

Text a ilustrace: Sandra Nováková

Byl večer a Jirka s Adélkou si pořád ještě hráli. Když to jejich maminka zjistila, poslala je šupem do postele.

„Jenomže pod Jirkovou postelí je Ferda!“ křičela dvojčata. „Co to říkáte?“ podivila se maminka. „Pod tou postelí jsou leda tak zapomenuté poztrácené ponožky a možná i spousta prachu.....“

„No právě,“ řekl Jirka, „ponožky se pod postelí promění v ponožkové strašidlo. A to naše se jmenuje Ferda.“

„Tak dost,“ řekla maminka. „Ať už jste v postýlkách. Já teď zhasnu světlo, ale nechám vám otevřené dveře do chodby, abyste se nebáli!“

Jirka s Adélkou skočili do svých postýlek. Ve světle linoucím se z chodby však moc dobře viděli legrační malou postavičku, která vylezla zpod Jirkovy postele. Byl to Ferda. Vypadal, jako by ho někdo udělal z poztrácených ponožek. Byla tam dokonce i jedna z těch s bambulkami, které Adélka dostala k Vánocům.

„Už odešla?“ zeptalo se strašidlo tichým hláskem. Ponožková strašidla totiž vždycky mluví potichu.

„Jo, odešla,“ zašeptala Adélka. „Ale jestli hledáš ještě nějaké ponožky, tak máš smůlu.“ „Jenže já mám hlad,“ řeklo ponožkové strašidlo: „Nenašlo by se tu něco? Stačila by i rukavice, třeba pár palčáků...“

„Ale my rukavice potřebujeme,“ bránil se Jirka, „ ostatně ty ponožky taky.“ „Jestli hodně rychle nedostanu něco k jídlu,“ vyhrožovalo strašidlo, „tak se pustím do vašich medvídků!“

„Ne!“ vykřikla Adélka. Dvojčata konečně pochopila, ža strašidlo z ponožek není právě milé. Konec konců, jak často potkáte milé a hodné strašidlo?

„Já vím, co uděláme!“ zašeptal Jirka. „Dej mu moji šálu a až se zakousne, já ho chytím!“

„Ou ou ou!“ naříkalo strašidlo, když ho Jirka popadl a vyběhl s ním po schodech. Naštěstí ho nikdo nepotkal, v koupelně hodil ponožkové strašidlo do pračky a zabouchl dvířka.

Druhého dne ráno pověsila maminka na šňůru hromadu prádla. Dvojčata pozorovala, jak se prádlo třepotá ve větru a říkala si, že od ponožkového strašidla bude navždy pokoj.

Hm.Kdo ví?

Fantasy sny

Text: Petr Valach

Od soboty jsem se klidně nevyspal. V noci mě budí sny. Nejsou ledajaké, nejstou to ty sny, po kterých se probudíte do růžova vyspaní a spokojení. Jsou fantastické a strašidelné.

Usnu a kolem druhé hodiny ranní se budím zpocený a rychle přemýšlím, jestli to byl jen sen.

Začíná takto: Vypadá to, jako by mi někdo ťukl na okno. Než vstanu a jdu se podívat přes žaluzie se začne valit zelený sliz. Tedy vypadá to jako sliz, nemám odvahu na něj sáhnout. Během chvilky pleskne na podlahu a pak je tak dvě minuty klid.

Pozoruji na podlaze zelenou skvrnu a čekám. Po chvilince začne skvrna podivně pěnit a vrčet. Když se to stalo poprvé, byl jsem zelený jako ta skvrna a pořádně vyděšený.

Asi tak po třetí noci jsem otrlý a nevyvede mě to z rovnováhy a čekám.

Formují se postavičky. Nejdříve jedna - větší, pak druhá – menší.

Ta větší v tom okamžiku začne lítat po pokoji jako tenisák. Z rohu do rohu.

Asi po dvou minutách se zase uklidní.

Vypadá jako malý skřítek. Malá hlava s výraznýma očima. Ostře řezaný, špičatý noc, velká pusa se silnými, jakoby masitými rty.

Vydává skřeky, nebo spíš taková kňučení štěněte, nebo malého miminka. Nohy nemá, nebo nejsou vidět, odráží se rukama. Nechodí, spíš skáče po rukou. Přitom skákání chrčí, z úst jí ...nebo jemu stříká zelený sliz, který svítí nebo fluoreskuje. Ta menší obluda vše jen pozoruje. Zatím je v klidu. Je stejná, nebo hodně podobná té větší. Ale neumí nic říci. Začne taky skákáním po pokoji z rohu do rohu. Přistane v mé posteli a začíná boj. Plácám po ní rukama, kopu nohama, přikrývám se dekou, házím po ní polštář. Ona nebrečí, zkrátka divně se směje, nemám na to, abych ji umlčel.

V tom snu se totiž bojím vylézt z postele a zavolat tátu.

Malá potvůrka je živější než ta větší. Lítají, skákají, lezou do skříněk, do batohu, sedají na mobil. Někdy slyším i to, jak vytáčejí čísla, která mám uložená v mobilu. Hází si mezi sebou míčem a chichotají se. Nemám dobrý pocit a bojím se.....

Ráno se probudím, vím, že to byl jen sen, ale nebyl hezký. Kolikrát si říkám, jestli se spolu někdy skamarádíme.